

UZASADNIENIE

CEL REGULACJI

Projekt ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ma na celu wdrożenie przepisów dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. L 376 z 27.12.2006, str. 36), zwana dalej „dyrektywą o usługach”, do polskiego porządku prawnego.

Dyrektywa o usługach reguluje podejmowanie i wykonywanie działalności usługowej, w rozumieniu art. 50 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską – zwanego dalej TWE, zarówno w odniesieniu do swobody przedsiębiorczości, gwarantowanej na podstawie art. 43 TWE jak i swobody świadczenia usług, o której mowa w art. 49 TWE. Postanowienia dyrektywy o usługach uwzględniają dorobek orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE zarówno w zakresie swobody świadczenia usług oraz swobody przedsiębiorczości np. w odniesieniu do określenia wymogów zakazanych, o których mowa w art. 14, wymogów podlegających ocenie (art. 15) czy ograniczeń w transgranicznym świadczeniu usług, których katalog otwarty zawiera art. 16 ust. 2.

Regulacje dyrektywy o usługach mają na celu:

- 1) zniesienie barier w zakresie swobody przedsiębiorczości dla usługodawców, a także barier w swobodnym przepływie usług między państwami członkowskimi w celu umożliwienia usługodawcom prowadzenia działalności usługowej w ramach rynku wewnętrznego poprzez rozpoczęcie prowadzenia przedsiębiorstwa w innych państwach członkowskich albo skorzystanie z możliwości tymczasowego świadczenia usług w innym państwie członkowskim nie prowadząc w nim przedsiębiorstwa,
- 2) urzeczywistnienie w pełni zintegrowanego rynku w dziedzinie usług i w konsekwencji wzrost gospodarczy oraz stworzenie nowych miejsc pracy w tym sektorze.

Przepisy dyrektywy o usługach dotyczą szerokiego zakresu działalności usługowej m.in. działalności związanej z wykonywaniem większości zawodów regulowanych (np. radców prawnych, doradców podatkowych, architektów), rzemieślników, usług dla przedsiębiorstw (np. doradztwo w zakresie zarządzania, organizacja imprez), działalności handlowej (zarówno detalicznego jak i hurtowego obrotu towarami i usługami), usług turystycznych, hotelarskich, gastronomicznych, szkoleniowych czy edukacyjnych.

Dyrektywa o usługach ustanawia ogólne ramy prawne dla podejmowania i wykonywania działalności usługowej, które przyczynią się do harmonizacji ustawodawstwa dotyczącego działalności usługowej, na obszarze państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw EOG - Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Przepisy dyrektywy o usługach zwiększają pewność prawną oraz przyczyniają się do poprawy środowiska instytucjonalno – prawnego funkcjonowania usługodawców i usługobiorców na rynku wewnętrznym UE, w szczególności poprzez wprowadzenie regulacji dotyczących swobody świadczenia usług (art. 16 dyrektywy o usługach) oraz pojedynczych punktów kontaktowych.

Realizację celów dyrektywy zapewniają w szczególności następujące rozwiązania:

1) uproszczenie procedur administracyjnych dotyczących podejmowania i wykonywania działalności usługowej, w szczególności przez:

- a) wprowadzenie jako zasady zakazu wymagania przez organy administracji dokumentów w formie oryginałów, poświadczonych kopii lub poświadczonego tłumaczenia (art. 5 dyrektywy o usługach),
- b) utworzenie pojedynczych punktów kontaktowych, posiadających funkcje ewidencyjne i informacyjne (art. 6 i 7 dyrektywy o usługach),
- c) elektroniczną procedurę dotyczącą podejmowania i wykonywania działalności usługowej oraz wprowadzenia możliwości dopełnienia wszelkich formalności z nimi związanych poprzez pojedyncze punkty kontaktowe (art. 8 dyrektywy o usługach),
- d) zakaz powielania wymogów (art. 5, art. 10 ust. 3, art. 23 dyrektywy o usługach),
- e) określenie warunków reglamentacji m.in. zasada wykonywania działalności przez czas nieograniczony (art. 11 dyrektywy o usługach),
- f) uproszczenia proceduralne w zakresie reglamentacji m.in. instytucja dorozumianej zgody, obowiązek potwierdzenia przyjęcia wniosku przez organ administracji publicznej, jednokrotne przedłużenie terminu rozpatrzenia wniosku (art. 13 dyrektywy o usługach);

2) likwidacja lub złagodzenie barier w podejmowaniu lub prowadzeniu działalności usługowej:

- a) likwidacja wymogów zakazanych wymienionych w art. 14 dyrektywy o usługach m.in. obowiązku wstępnej rejestracji, wymogu przeprowadzenia testu ekonomicznego, wymogów związanych z przynależnością państwową usługodawcy lub jego personelu,
- b) ocena wymogów wymienionych w art. 15 pod kątem ich niedyskryminacji, konieczności i proporcjonalności oraz ich likwidacja, złagodzenie lub utrzymanie w zależności od wyników dokonanej oceny, dotyczy m.in. wymogu określonej formy prawnej, określonych

minimalnych lub maksymalnych taryf, do których ustawodawca musi się stosować, zakazu posiadania więcej niż jednego przedsiębiorstwa na terenie kraju;

3) regulacja swobody świadczenia usług, w szczególności co do zasady wprowadzenie zakazu wymogu rejestracji na terytorium państwa przyjmującego oraz zakazu reglamentacji (art. 16 dyrektywy o usługach);

4) przepisy gwarantujące prawa usługobiorców oraz zapewniające wysoką jakość usług:

a) obowiązek udostępniania usługobiorcom informacji, o których mowa w art. 21 dyrektywy o usługach,

b) katalog obowiązków informacyjnych przedstawianych przez usługodawcę usługobiorcy (art. 22 dyrektywy o usługach),

c) obowiązek zniesienia całkowitego zakazu przedstawiania informacji handlowych przez usługodawcę (art. 24 dyrektywy o usługach),

d) określenie zasad ograniczania łącznego wykonywania działalności różnego rodzaju lub uczestniczenia w wykonywaniu działalności (art. 25 dyrektywy o usługach);

5) przepisy dotyczące współpracy administracyjnej, która ma zapewnić skuteczny nadzór nad usługodawcami i przyczynić się do eliminacji zjawiska powielania kontroli, w szczególności przez:

a) wymianę informacji dotyczących działalności usługowej,

b) realizację wniosków o przeprowadzenie kontroli;

6) zobowiązanie do sporządzenia sprawozdania, o którym mowa w art. 39, w zakresie:

a) systemów zezwoleń (art. 9 dyrektywy o usługach),

b) wymogów podlegających ocenie (art. 15 dyrektywy o usługach),

c) działalności wielodyscyplinarnej (art. 25 dyrektywy o usługach),

d) wymogów krajowych stosowanych zgodnie z art. 16 ust. 3 i przekazania go państwom członkowskim i KE.

Wdrożenie rozwiązań dyrektywy o usługach do krajowego porządku prawnego wymaga podjęcia działań zarówno o charakterze legislacyjnym jak i pozalegisacyjnym. W odniesieniu do działań legislacyjnych, w dniu 4 marca 2008 r. KERM przyjął Założenia ustawy transponującej przepisy dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym UE, które m.in. określają zakres transpozycji poprzez wyszczególnienie artykułów dyrektywy wymagających transpozycji w akcie prawnym o charakterze horyzontalnym.

Transpozycja dyrektywy o usługach implikuje wprowadzenie do polskiego systemu prawnego nowych regulacji, które ułatwiają podejmowanie i wykonywanie działalności usługowej zarówno przez podmioty z innych państw członkowskich UE oraz państw EOG, ale też podmiotów krajowych. W odniesieniu do ułatwień mających na celu likwidację barier na rynku wewnętrznym UE znaczenie mają przepisy dotyczące uwzględniania spełnionych wymogów zgodnie z przepisami jednego z państw przez organy właściwe państwa, na terytorium którego podejmuje działalność usługową (co do zasady uznawanie dokumentów potwierdzających spełnienie warunków podejmowania i wykonywania działalności usługowej określonych przepisami prawa, w tym gwarancji i ubezpieczeń oraz generalny zakaz wymogu przedłożenia dokumentów w formie oryginałów, poświadczonych kopii lub poświadczonych tłumaczeń); a także przepisy gwarantujące swobodę świadczenia usług transgranicznych oraz regulacje ułatwiające dopełnienie procedur administracyjnych związanych z podejmowaniem i wykonywaniem działalności usługowej, w szczególności powołujące pojedyncze punkty kontaktowe, które umożliwią dokonanie wszystkich niezbędnych procedur przez jeden punkt kontaktowy, a także zwiększą dostępność informacji na temat wymogów, które trzeba spełnić, aby taką działalność wykonywać. Należy jednak podkreślić, że beneficjentami ww. rozwiązań będą również podmioty krajowe, ponieważ postanowienia dyrektywy nie wprowadzają rozróżnienia na usługodawców krajowych i zagranicznych.

Przedmiotowy projekt stanowi transpozycję przepisów dyrektywy do polskiego porządku prawnego. Zawiera on propozycje przepisów, które będą regulowały świadczenie usług oraz zasady współpracy pomiędzy właściwymi organami z państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw EOG.

Z uwagi na fakt, iż postanowienia dyrektywy odnoszą się również do swobody przedsiębiorczości, konieczne jest także wprowadzenie zmian do ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o swobodzie działalności gospodarczej”, jak również do innych ustaw regulujących podejmowanie i wykonywanie poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej.

W związku z powyższym regulacja projektu ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej będą aktami prawa komplementarnymi względem siebie. Zakres podmiotowy regulacji projektu ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej będzie obejmować podmioty, które nie prowadzą działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie

działalności gospodarczej w szczególności podmioty świadczące usługi transgraniczne. Natomiast zakres przedmiotowy projektowanej regulacji będzie węższy niż zakres przedmiotowy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Jest on określony przez definicję usługi, zgodną z postanowieniami TWE, która obejmuje świadczenie wykonywane na własny rachunek, zwykle za wynagrodzeniem, w szczególności świadczenie usług budowlanych, handlowych oraz świadczenie usług w ramach wykonywanego zawodu regulowanego.

WYKAZANIE RÓŻNIC MIĘDZY DOTYCHCZASOWYM A PROPONOWANYM STANEM PRAWNYM

A. STOSUNEK PROJEKTOWANEJ REGULACJI DO USTAWY O SWOBODZIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

W obecnym stanie prawnym podstawowym aktem prawnym regulującym podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zadania organów administracji publicznej w tym zakresie jest ustawa o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 2 ustawy „działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły”. Natomiast zgodnie z art. 4 pkt 1 dyrektywy (odnoszącym się zarówno do swobody przedsiębiorczości jak i swobody świadczenia usług) usługą jest wszelka działalność gospodarcza prowadzona na własny rachunek, wykonywana zwykle za wynagrodzeniem, zgodnie z art. 50 TWE.

Wykładnia art. 50 TWE jak również art. 4 pkt 1 dyrektywy o usługach pokazuje, iż rodzaje wskazanych w tych przepisach usług pokrywają się pod względem przedmiotowym z rodzajami działalności gospodarczej określonymi w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Pomimo tożsameru zakresu przedmiotowego obu wskazanych pojęć oraz funkcjonowania jednego z nich w obrocie prawnym, implementacja przepisów dyrektywy w zakresie swobodnego przepływu usług nie mogła być dokonana jedynie w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej odnoszącej się do swobody przedsiębiorczości, z uwagi na pewne różnice zachodzące pomiędzy tymi dwoma swobodami, jak również konieczność ich rozróżniania w praktyce. W szczególności ustawa o swobodzie działalności gospodarczej

nie obejmuje swoim zakresem podmiotów, które nie świadczą usług w celu zarobkowym, dla zysku.

Należy podkreślić, że w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich (TSWE) odpłatność jest koniecznym elementem pozwalającym uznać dane świadczenie za usługę (patrz sprawa 263/86, Belgia v. Humble, Zb. Orz. 1988 oraz sprawa 16/93 Tolsma v. Inspecteur der Omzetbelasting, Zb. Orz. 1994) jednak obejmuje ona również działalność, która nie jest prowadzona dla zysku. Przykładem świadczenia usług, które nie jest wykonywane dla zysku może być np. działalność organizacji pożytku publicznego, za którą otrzymują one wynagrodzenie np. sprzedaż produkowanych w ramach terapii zajęciowej zabawek, z której wynagrodzenie przeznaczone zostaje na zaspokojenie potrzeb podopiecznych tych organizacji.

Natomiast przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, niewątpliwie wskazują na charakter zarobkowy wykonywanej działalności nie dopuszczając w tej kwestii żadnych wyjątków (tak jak czyni to dyrektywa).

W projektowanej regulacji – ustawie o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przyjęto, że przepisy dotyczące świadczenia usług, będą miały charakter ogólnych zasad oraz będą zawierały przepisy regulujące współpracę pomiędzy właściwymi organami krajowymi i właściwymi organami.

Jednocześnie ze względów systemowych niektóre z regulacji dyrektywy o usługach zostały zamieszczone w nowelizowanej ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Wprowadzane zostały w tej ustawie regulacje dyrektywy, które są ściśle związane z działalnością gospodarczą i mają związek z procedurami szeroko rozumianej reglamentacji – obowiązkiem zezwolenia, wpisu do rejestru, licencji itp. Regulacje zawarte w nowelizowanej ustawie o swobodzie działalności gospodarczej są zgodne z artykułami rozdziału III dyrektywy o usługach. Dotyczy to w szczególności instytucji stanowiących ułatwienia w podejmowaniu działalności, w tym zasad ogólnych dotyczących różnych form reglamentacji, które mają charakter uproszczeń proceduralnych (np. dorozumiana zgoda) i instytucji zwiększających pewność obrotu prawnego (np. potwierdzenie wniosku). Przepisy regulujące działanie pojedynczego punktu kontaktowego zostały umieszczone w nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z uwagi na ich związek z przepisami regulującymi funkcjonowanie Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej oraz ich ścisły związek z podejmowaniem działalności gospodarczej.

Jednak, by zapewnić pełną transpozycję przepisów dyrektywy do polskiego porządku prawnego, część przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, stanowiących transpozycję regulacji dyrektywy o usługach, na zasadzie odesłania bezpośredniego wprowadzonego do przepisów projektu ustawy o świadczeniu usług, będzie miała zastosowanie do świadczenia usług.

Podobnie by zapewnić pełną komplementarność ustaw wprowadzono odesłanie w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej, na mocy którego przepisy ustawy o świadczeniu usług będą miały zastosowanie do działalności gospodarczej o charakterze usługowym, tj. w szczególności działalności budowlanej oraz świadczenia usług w ramach wykonywania zawodów regulowanych.

B. OPIS PROJEKTOWANYCH PRZEPISÓW

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1 określa zakres regulacji projektu ustawy. Projekt reguluje zasady świadczenia usług na terytorium RP oraz zasady współpracy właściwych organów z państw członkowskich Unii Europejskiej i z państw Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Art. 2 wprowadza definicje:

1) usługi, zgodnie z którą usługą jest świadczenie wykonywane na własny rachunek, zwykle za wynagrodzeniem, w szczególności usługi budowlane, handlowe oraz świadczone w ramach wykonywanego zawodu regulowanego. Definicja usługi stanowi transpozycję art. 4 pkt 1 dyrektywy o usługach i odzwierciedla orzecznictwo TSWE dotyczące swobody świadczenia usług oraz swobody przedsiębiorczości;

2) usługodawcy, zgodnie z którą obejmuje ona:

- a) osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, z innego państwa członkowskiego, nieprowadzącą działalności gospodarczej, która czasowo oferuje lub świadczy usługę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) przedsiębiorcę z innego państwa członkowskiego, który wykonuje działalność gospodarczą zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami, a na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czasowo oferuje lub świadczy usługę,

c) osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która posiada siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nieprowadzącą działalności gospodarczej, oferującą lub świadczącą usługę.

Definicja wskazuje zakres podmiotowy projektowanej regulacji, przez wskazanie wszystkich podmiotów, będących usługodawcami w rozumieniu art. 4 pkt 2 dyrektywy o usługach tj. podmioty korzystające zarówno ze swobody świadczenia usług, jak też podmioty korzystające ze swobody przedsiębiorczości, z wyłączeniem przedsiębiorców w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, którzy prowadzą działalność gospodarczą;

3) usługobiorcy, przez którego należy rozumieć osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej z państwa członkowskiego, korzystającą lub zamierzającą skorzystać z usługi świadczonej przez usługodawcę. Definicja stanowi transpozycję art. 4 pkt 2 dyrektywy o usługach;

4) państwa członkowskiego, przez co należy rozumieć państwa należące do Unii Europejskiej, albo Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz państwa, które zawarły ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi umowę regulującą swobodę świadczenia usług;

5) właściwego organu, przez którego należy rozumieć organ właściwy w sprawie podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności usługowej organ administracji publicznej, samorządu zawodowego oraz inne organy władzy publicznej, którym takie zadanie zostało powierzone na podstawie przepisów prawa; definicja stanowi transpozycję art. 4 pkt 9 dyrektywy o usługach zgodnie, z którym „właściwy organ” oznacza każdą instytucję lub organ, które w państwie członkowskim pełnią rolę nadzorczą lub regulacyjną w odniesieniu do działalności usługowej, w tym w szczególności organy administracyjne, łącznie z sądami występującymi w charakterze organów administracyjnych, zrzeszenia zawodowe oraz stowarzyszenia lub inne organizacje zawodowe, które w ramach przyznanej im autonomii prawnej wspólnie regulują podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej. Wprowadzenie definicji właściwego organu, w szczególności konieczne jest, by zapewnić, że system współpracy administracyjnej, o którym mowa w rozdziale VI dyrektywy o usługach oraz system pojedynczych punktów kontaktowych, o których mowa w rozdziale II dyrektywy o usługach, obejmują organy wymienione w art. 4 pkt 9, pełniące

funkcje regulacyjne lub nadzorcze, należą do nich również zrzeszenia i stowarzyszenia zawodowe oraz sądy, w zakresie w jakim pełnią funkcje administracyjne;

6) zawodu regulowanego – co oznacza zawód regulowany w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 marca 2008 r. o zasadach uznawania kwalifikacji zawodowych nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. U. Nr 63, poz. 394);

7) nadrzędnego interesu publicznego – zgodnie z definicją jest to wartość podlegająca ochronie, w szczególności porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, zdrowie publiczne, utrzymanie równowagi finansowej systemu zabezpieczenia społecznego, ochrona konsumentów, usługobiorców i pracowników, uczciwość w transakcjach handlowych, zwalczanie nadużyć, ochrona środowiska naturalnego i miejskiego, zdrowie zwierząt, własność intelektualna, cele polityki kulturalnej i społecznej, ochrona narodowego dziedzictwa historycznego i artystycznego.

Zaproponowane w art. 2 w ust. 1 pkt 7 określenie nadrzędnego interesu publicznego jest zgodne z art. 4 pkt 8 dyrektywy o usługach i zawiera przykładowe wartości podlegające ochronie, np. porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, zdrowie publiczne, cele polityki społecznej, ochronę usługobiorców, cele polityki kulturalnej w tym m.in. zabezpieczenie swobody wyrażania poglądów, czy też potrzebę zapewnienia edukacji na wysokim poziomie.

Poza tym wypracowanie jednolitego znaczenia interesu publicznego nie byłoby pożądane z punktu widzenia tego, jaką rolę pełnią w prawie klauzule generalne.

Pomimo to posłużenie się w określonym akcie prawnym pojęciem o tak nieprecyzyjnej treści jest działaniem koniecznym, gdyż zmierza do osiągnięcia pewnych celów pragmatycznych. Nie sposób bowiem przewidzieć wszystkich okoliczności konkretnej sytuacji w ulegającej ciągłym zmianom rzeczywistości. Ustawodawca wyposażając pojęcia zawarte w tekstach prawnych w pewną dozę ogólności doprowadza do sytuacji, w której organ orzekający dysponuje większą swobodą w procesie decyzyjnym (co nie oznacza jednak pełnej swobody), a ta niedookreśloność pozwala na uelastycznienie procesu stosowania prawa, poprzez konieczność każdorazowego przeanalizowania indywidualnego przypadku.

Art. 2 ust. 2 wprowadza normę wskazującą na zakres zastosowania przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Do świadczenia usług przez usługodawców w rozumieniu

ustawy o świadczeniu usług będą miały zastosowanie odpowiednio przepisy art. 6 ust. 3, art. 9a, art. 9b, art. 11 i art. 75a oraz przepisy rozdziału 2a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Art. 3 ust. 1 zawiera katalog aktów prawnych oraz wskazuje przypadki rodzajów świadczenia usług, do których nie będzie miała zastosowania ustawa o świadczeniu usług na terytorium RP. Zakres niektórych z nich zawiera wyłączenia całościowe, jak np. wyłączenie ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych lub ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia. Katalog z art. 3 ust. 1 zawiera również akty prawne, do których ustawa o świadczeniu usług na terytorium RP będzie miała zastosowanie tylko w określonym zakresie, np.: w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, ustawa o świadczeniu usług na terytorium RP będzie miała zastosowanie do świadczenia usług w ramach wykonywanej działalności gospodarczej oraz usług świadczonych osobom potrzebującym przez wyłonione przez jednostki samorządu terytorialnego, w drodze zamówień publicznych, podmioty niepubliczne. Podobnie w ustawie z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie koleją towarów niebezpiecznych, ustawa o świadczeniu usług na terytorium RP będzie miała zastosowanie do prowadzenia kursów początkowych i doskonalących dla doradców do spraw bezpieczeństwa przewozu koleją towarów niebezpiecznych;

Art. 3 ust. 2 wskazuje, że przepisów ustawy nie stosuje się również do usług regulowanych przepisami podatkowymi, przepisami celnymi oraz przepisami określającymi zasady przywozu i wywozu towarów do lub z Unii Europejskiej w zakresie realizowanym przez organy celne, w szczególności związanymi z realizacją polityki rolnej i handlowej.

Art. 3 ust. 3 wyłącza z zastosowania ustawy o świadczeniu usług na terytorium RP usługi finansowe świadczone przez podmioty wykonujące działalność na rynku finansowym na podstawie przepisów wymienionych w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz usługi finansowe takie jak usługi z zakresu działalności kredytowej, doradztwa inwestycyjnego, obsługi papierów wartościowych oraz innych usług finansowych, o których mowa w załączniku nr I do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe.

Art. 3 ust. 4 wskazuje również na wyłączenie z zakresu stosowania ustawy przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.

Wszystkie wyłączenia zawarte w art. 3 ustawy o świadczeniu usług są zgodne z katalogiem wyłączeń zawartym w dyrektywie o usługach (art. 2 i 17).

Art. 4 stwarza możliwość usługodawcy czasowego świadczenia usług na terytorium RP bez konieczności wpisu do rejestru przedsiębiorców albo ewidencji działalności gospodarczej. Usługodawca ten z innego państwa członkowskiego usługi spełnił już warunki rejestracji w państwie swojego pochodzenia.

Czasowe świadczenie usług może wiązać się z obowiązkiem uzyskania certyfikatu, koncesji, licencji, zezwolenia, zgody, wpisu do rejestru działalności regulowanej lub innego właściwego rejestru. Ograniczenia w tym zakresie są regulowane przepisami odrębnych ustaw.

Art. 5 wprowadza normę prawną mocą, której jest uniemożliwienie nakładania na usługobiorcę wymogów, które ograniczają korzystanie z usług świadczonych przez usługodawcę. Dotyczy to m. in. obowiązku uzyskania zezwolenia na korzystanie z usługi czy ograniczeń wprowadzających dyskryminację w zakresie przyznawania pomocy finansowej.

Dodatkowo ust. 2 tego przepisu wprowadza zakaz dyskryminowania przez państwa członkowskie usługobiorcy, m.in. ze względu na miejsce pochodzenia (siedziby) lub zamieszkania.

Rozdział 2

Zasady świadczenia usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 6 określa sposób świadczenia usług przez usługodawców. Norma wyrażona w art. 6 ust. 1 stwarza możliwość świadczenia usług różnego rodzaju samodzielnie lub łącznie z innymi usługodawcami. Wyjątek od sposobu świadczenia usługi wyrażonej w art. 6 ust 1 może nastąpić tylko wyłącznie w celu zapewnienia niezależności i bezstronności wykonywania zawodu regulowanego jak również zagwarantowania zgodności z uregulowaniami dotyczącymi etyki zawodowej i postępowania zawodowego oraz zagwarantowania niezależności i bezstronności świadczenia usług w zakresie certyfikacji, akredytacji, nadzoru technicznego, badań lub prób.

Zaproponowane przepisy ust. 1 i 2 nie wyłączają stosowania przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, z późn. zm.). Oznacza to, że możliwość świadczenia usługi różnego rodzaju samodzielnie lub łącznie z innymi usługodawcami może być ograniczona w celu przeciwdziałania praktykom redukującym konkurencję oraz praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, a także antykonkurencyjnym koncentracjom przedsiębiorców i ich związków, jeżeli te praktyki lub koncentracje wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 7 wprowadza obowiązki informacyjne usługodawcy w zakresie oferowanej usługi lub o spółkach, w których on uczestniczy w przypadku gdy z wnioskiem zwróci się usługobiorca zamierzający skorzystać z oferowanej usług.

Art. 8 zawiera uprawnienie usługodawcy wykonującego zawód regulowany do rozpowszechniania informacji mających na celu promowanie bezpośrednio lub pośrednio towarów, usług lub wizerunku usługodawcy oraz określa przypadki, w których mogą być wprowadzone ograniczenia. Ograniczenie to jest dopuszczalne tylko w przypadku gdy nie prowadzi do dyskryminacji i jest proporcjonalne i uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym.

Art. 9 nakłada na usługodawcę obowiązek zapewnienia, aby warunki dostępu do usługi, nie dyskryminowały usługobiorcy, ze względu na obywatelstwo lub miejsce zamieszkania; Przedmiotowy przepis implementuje art. 20 dyrektywy o usługach.

Art. 10 określa katalog informacji, które musi podać usługodawca przed zawarciem umowy w formie pisemnej, a w przypadku braku umowy w formie pisemnej przed rozpoczęciem świadczenia usługi. Informacje, które usługodawca jest zobowiązany podać usługobiorcy to m.in. firma oraz wskazanie adresu siedziby, główne cechy usługi, cena usługi, jeżeli została ustalona. Ust. 2 art. 10 określa dodatkowe informacje, które podaje usługodawca w przypadku gdy z wnioskiem zwróci się usługobiorca. Do informacji tych możemy zaliczyć sposób kalkulacji ceny za usługę, kodeksy dobrych praktyk, którym usługodawca podlega czy regulacje prawne dotyczące wykonywanego zawodu. Zarówno informacje obligatoryjne jak i fakultatywne określone w przepisach art. 10 usługodawca jest zobowiązany udostępnić w sposób zapewniający zapoznanie się przez usługobiorcę z tymi informacjami, m.in. w miejscu, w którym świadczona jest usługa, w miejscu zawarcia umowy; na swojej stronie internetowej, w dokumentach informacyjnych dostarczonych usługobiorcy.

Rozdział 3

Współpraca międzynarodowa właściwych organów w zakresie świadczenia usług

Art. 11 wskazuje ministra właściwego do spraw gospodarki jako organ, który monitoruje i koordynuje współpracę między organami właściwym w zakresie współpracy międzynarodowej. Współpraca ta odbywa się przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych udostępnianych przez Komisję Europejską. System, który jest używany do współpracy międzynarodowej to system wymiany informacji na rynku wewnętrznym (IMI).

Art. 12 projektu ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązuje właściwe organy krajowe do współpracy z właściwymi organami państw członkowskich oraz Komisją Europejską. Współpraca ta powinna polegać m.in. na wymianie informacji o usługodawcach i świadczonych przez nich usługach oraz przeprowadzaniu kontroli działalności usługodawców.

Art. 13 określa sytuację, w której na wniosek właściwego organu z państwa członkowskiego właściwy organ przeprowadza kontrole na terytorium RP na zasadach określonych w przepisami rozdziału V ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz przepisami ustaw odrębnych. W tym przypadku właściwy organ informuje wnioskującego o przeprowadzeniu tej kontroli oraz ministra o ewentualnych przeszkodach w realizacji tego wniosku. Właściwy organ informuje także wnioskującego o wynikach przeprowadzonej kontroli oraz o działaniach podjętych wobec usługodawcy.

Art. 14 wprowadza normę prawną zgodnie z którą na wniosek właściwego organu z innego państwa członkowskiego przekazuje się informacje dotyczące postępowań karnych, dyscyplinarnych, administracyjnych oraz dotyczących niewypłacalności lub upadłości usługodawcy.

Art. 15 stanowi procedurę wymiany informacji i wniosków o podjęcie środków mających na celu usunięcie zagrożenia dla bezpieczeństwa życia, zdrowia, mienia lub środowiska naturalnego oraz procedurę w tym zakresie. Niniejsza procedura ma zastosowanie w sytuacji gdy działalność usługodawcy stanowi poważne zagrożenie „dla bezpieczeństwa życia, zdrowia, mienia lub środowiska naturalnego”. Ust. 1 – 3 określają warunki postępowania właściwych organów w celu usunięcia ww. zagrożenia w trybie normalnym (nie krótszym niż 15 dni od zawiadomienia Komisji Europejskiej, adresata wniosku i ministra). Ust. 4 – 5 art. 15 stanowią o możliwości podjęcia w trybie pilnym przez

właściwy organ czynności w celu usunięcia zagrożenia z pominięciem procedury zawartej w ust. 1 – 3.

Art. 16 określa procedurę działania właściwego organu w przypadku otrzymania wniosku o podjęcie środków mających na celu usunięcie zagrożenia dla bezpieczeństwa życia, zdrowia, mienia lub środowiska od właściwego organu z państw członkowskich UE i z państw EOG.

Art. 17 ustanawia procedurę stosowaną w przypadku uzyskania przez organ administracji informacji odnoszących się do działalności usługodawcy, które mogą spowodować istotną szkodę dla zdrowia, bezpieczeństwa osób lub środowiska naturalnego na terytorium RP lub państw członkowskich UE i państw EOG; informacji wniosków i zawiadomień, o których mowa w rozdziale o współpracy międzynarodowej i wskazując na elektroniczną formę przekazywania tych danych. Przepis ust. 1 wprowadza zakaz dalszego wykorzystywania informacji pozyskiwanych w ramach procedury międzynarodowej.

Art. 19 zawiera upoważnienie dla ministra właściwego do spraw gospodarki do wydania rozporządzenia określającego szczegółowy zakres współpracy międzynarodowej w odniesieniu do świadczenia usług, ze szczególnym uwzględnieniem zadań organów wykonujących tę współpracę oraz określeniem systemów teleinformatycznych wykorzystywanych do jej realizacji.

Rozdział 4

Przepisy karne

Art. 20 wprowadza sankcję karną w przypadku niepodania usługodawcy informacji wymaganych przepisami projektowanej ustawy o świadczeniu usług na terytorium RP, natomiast art. 21 wskazuje procedurę jaka będzie stosowana w sprawach określonych w art. 20.

Rozdział 5

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 22 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 i Nr 166, poz. 1317). Wprowadzane zmiany podyktowane są koniecznością wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 25 dyrektywy o usługach dotyczącego działalności mulidyscyplinarnej. W konsekwencji czego

konieczna była zmiana art. 4a ustawy z dnia 26 maja 1982 r. w zakresie możliwości tworzenia spółek multidyscyplinarnych z udziałem przedstawicieli innych zawodów prawniczych oprócz adwokata i radcy prawnego.

Art. 23 wprowadza zmiany art. 8 ust 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059, z późn. zm.). Zmiany dotyczą tworzenia spółek multidyscyplinarnych z innymi zawodami regulowanymi.

Art. 24 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.).

Projektowana zmiana polega na wyłączeniu możliwości stosowania instytucji dorozumianej zgody wprowadzonej do projektowanej nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Regulacja ta zostaje wyłączona w odniesieniu do zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych. Wyłączenie tej regulacji z ustawy o swobodzie działalności gospodarczej podyktowane jest nadrzędnym interesem publicznym, którym w tym przypadku jest zdrowie i bezpieczeństwo publiczne. Wprowadzone w ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi ograniczenia w zakresie obrotu napojami alkoholowymi mają na celu ograniczenie dostępności alkoholu, stanowiące jedno z najbardziej efektywnych narzędzi redukcji szkód zdrowotnych i społecznych spowodowanych jego spożyciem.

Art. 25 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673, z późn. zm.).

Zmiana w art. 51a polega na rozszerzeniu kręgu podmiotów mogących prowadzić działalność w zakresie przechowywania dokumentacji osobowej i płacowej na wszystkie osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.

Dotychczasowe ograniczenie działalności gospodarczej w tym zakresie wyłącznie do podmiotów prowadzących działalność w formie spółki kapitałowej okazało się bezzasadne z powodu obniżenia z dniem 8 stycznia 2009 r. minimalnego kapitału zakładowego w spółkach kapitałowych. Obecna wysokość kapitału nie zapobiega nieuczciwym praktykom, co powoduje częste „porzucanie” dokumentacji przed upływem pięćdziesięcioletniego okresu przechowywania albo jej niszczeniem.

Ponadto proponuje się wprowadzenie nowej regulacji w art. 51na. Niezbędne jest bowiem wprowadzenie przepisu gwarantującego obywatelom względnie łatwy dostęp do dokumentacji potrzebnej im najczęściej w celu udokumentowania uprawnień emerytalno-rentowych. Zaproponowany przepis zapewnia byłym pracownikom dostęp do dotyczących

ich danych, bez ryzyka utrudnień, jakie wynikłyby dla nich w razie konieczności stawienia się w siedzibie przedsiębiorcy, zwłaszcza w przypadku prowadzenia działalności przechowalniczej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 26 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2005 r. Nr 228, poz. 1947, z późn. zm.) dokonując zmian art. 15 ust. 5 tej ustawy.

Dokonując zmian art. 15 ust. 5 tej ustawy wprowadza się zmiany polegające na wprowadzeniu terminu wydawania koncesji nie krótszy niż 3 lata i nie dłuższy niż 50 lat, chyba że wnioskodawca ubiega się o jej udzielenie na czas krótszy. Tym samym, wyłącza się stosowanie art. 75a ust. 1 projektowanej nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Ze względu na specyfikę tych działalności i nadrzędny interes publiczny poszukiwanie, rozpoznawanie, wydobywanie kopalin bądź podziemne magazynowanie substancji oraz składowanie odpadów może być wykonywane wyłącznie w odniesieniu do ściśle wyznaczonych lokalizacji – przestrzeni i wyłącznie na czas oznaczony (art. 15 ust. 6).

Art. 27 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 i Nr 165, poz. 1316).

Obecnie obowiązująca ustawa o rachunkowości ogranicza swobodę po stronie usługobiorcy uniemożliwiając polskiej jednostce powierzenie prowadzenia ksiąg podmiotowi działającemu za granicą. Wprowadzone zmiany respektują zakaz dyskryminacji usługobiorcy ze względu na miejsce zamieszkania czy obywatelstwo.

Zmiany w art. 11 oraz wprowadzenie art. 11a stanowią o odejściu od koncepcji siedziby jednostki, jako podstawowego miejsca prowadzenia ksiąg rachunkowych, ujmując że co do zasady ma się to odbywać przy wykorzystaniu zasobów będących w dyspozycji jednostki (lokalowych, sprzętowych, ludzkich) również poprzez powierzenie ich prowadzenia podmiotom zewnętrznym w tym z innych państw członkowskich UE/EOG.

Zmiany te spowodowały konieczność ujednolicenia terminologii i dokonania nowelizacji w art. 73 ustawy o rachunkowości.

Art. 28 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. Nr 88, poz. 439, z późn. zm.).

- 1) Nadaje się nowe brzmienie art. 42 ust. 6. W artykule tym określony jest obowiązek składania przez podmioty objęte obowiązkiem wpisu do rejestru REGON wniosków, na podstawie których dokonywany jest wpis. Przepis ten nie dotyczy przedsiębiorców, którzy składają wnioski za pośrednictwem odpowiednio ewidencji działalności gospodarczej lub sądów rejestrowych (na podstawie art. 42 ust. 7 ustawy). Do wniosków przedsiębiorców właściwy organ ewidencyjny lub rejestrowy dołącza dokument potwierdzający fakt rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej, powstania podmiotu, zmiany cech objętych wpisem lub zaprzestania wykonywania działalności, bądź skreślenia z rejestru. W celu zapewnienia spójności i wiarygodności dokonywanych wpisów w rejestrze REGON, wprowadza się analogiczne rozwiązanie w przypadku pozostałych podmiotów, które objęte są obowiązkiem wpisu do rejestru REGON, a nie są przedsiębiorcami. Zgodnie z ustawą o świadczeniu usług zakłada się, że dokumenty towarzyszące wnioskowi o wpis do rejestru REGON nie będą wymagane w formie oryginalnych dokumentów, poświadczonych kopii, czy tłumaczeń przysięgłych. Informacje pochodzące z załączonej do wniosku dokumentacji pozwalają na dokonanie prawidłowego wpisu w rejestrze REGON. Ponadto stanowią gwarancję ochrony konsumentów i usługobiorców, którzy w celu potwierdzenia wiarygodności kontrahenta mogą korzystać z danych zawartych w rejestrze. Wpisy dokonywane w rejestrze REGON są pochodną istniejących faktów lub stanu prawnego i w związku z tym wymagają odpowiedniego odzwierciedlenia w dokumentach.
- 2) W art. 44 nadaje się nowe brzmienie ust. 2. W art. 44 ustawy określony jest krąg adresatów upoważnionych do bezpłatnego pozyskiwania wyciągów z rejestru podmiotów na ich pisemny wniosek w zakresie uzgodnionym, niezbędnym do wykonywania statutowych zadań tych organów. W celu wdrożenia przepisów o współpracy międzynarodowej właściwych organów w zakresie świadczenia usług (rozdz. 3 projektowanej ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej) należy rozszerzyć zakres podmiotowy organów uprawnionych, wymienionych w art. 44 ustawy o równorzędne właściwe organy państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Komisję Europejską.

Art. 29 wprowadza zmiany w art. 27 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2008 r. Nr 73, poz. 443, z późn. zm.).

Wprowadzane zmiany podyktowane są koniecznością wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 25 dyrektywy dotyczącego działalności multidyscyplinarnej. W tym celu wprowadzono stosowne zmiany do ustawy stwarzając możliwość tworzenia takich spółek z udziałem przedstawicieli innych zawodów prawniczych.

Art. 30 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.).

Obowiązujący art. 7 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach określa rodzaje działalności, na prowadzenie których wymagane jest uzyskanie przez przedsiębiorców zezwolenia od wójta, burmistrza, prezydenta miasta właściwego wraz z miejscem wykonywania usługi. Z uwagi na nadrzędny interes publiczny (ochronę środowiska naturalnego, zdrowia publicznego, zdrowia zwierząt) uzasadnione jest utrzymanie zezwoleń na prowadzenie działalności objętych regulacją przedmiotowej ustawy, wydawanie ich na czas oznaczony, nie dłuższy niż 10 lat, a także ograniczenie obowiązywania do terenu konkretnej gminy. Nadrzędny interes publiczny uzasadnia również wyłączenie w odniesieniu do ww. zezwoleń instytucji dorozumianej zgody.

Art. 31 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.).

Zmiany w art. 174 ust. 6, art. 179 ust. 3 i art. 184 ust. 3 powodują rozciągnięcie na wszystkich przedsiębiorców z państw członkowskich UE/EOG możliwości prowadzenia działalności w zakresie szacowania nieruchomości na terytorium RP. Odpowiednie zmiany w tym zakresie zostały poczynione również w art. 23 ust. 2, art. 25 ust. 3, art. 174 ust. 7, art. 179 ust. 5, art. 180 ust. 3a, 4 i 7, art. 185 ust. 2 i ust. 5, art. 198 ust. 2.

Zmiany w art. 174 ust. 7 i 180 ust. 7 oraz uchylenie art. 174 ust. 8 i art. 180 ust. 8 związane są z koniecznością usunięcia z polskiego porządku prawnego zakazu łączenia przez przedsiębiorcę form prawnych prowadzenia działalności gospodarczej.

Zmiany w art. 175 ust. 4, art. 181 ust. 3 i art. 186 ust. 3 związane są z rezygnacją przez ustawodawcę z nakładania na przedsiębiorcę prowadzącego działalność w zakresie szacowania nieruchomości, pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz zarządzania nieruchomościami posiadania odrębnego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Zmiany w art. 175 ust. 5, art. 181 ust. 4 i art. 186 ust. 4 związane są z koniecznością określenia zasad uznawania ubezpieczeń i gwarancji odpowiedzialności zawodowej

wydanych w stosunku do rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami oraz zarządców nieruchomości w państwach członkowskich UE/EOG.

Dodanie w art. 191 ust. 3a ma na celu wprowadzenie wyjątku od zakazu wymagania przez organ przedłożenia dokumentów w formie oryginału, poświadczonej kopii lub poświadzonego tłumaczenia, ze względu na nadrzędny interes publiczny. Ponieważ ochrona konsumenta, ochrona mienia publicznego i zapewnienia uczciwości transakcji są niewątpliwie przejawem realizacji nadrzędnego interesu publicznego w kontekście nadawania uprawnień zawodowych w zakresie gospodarki nieruchomościami, wprowadzenie ww. wyjątku jest zasadne. Zmiany wynikające z treści art. 191 ust. 3a i dalszych dodanych przepisów (ust. 3b – 3e) mają na celu wprowadzenie do postępowań kwalifikacyjnych zasady dorozumianej zgody. W związku z powyższym konieczne stało się ustawowe określenie terminów rozpatrzenia wniosku o nadanie uprawnień i licencji zawodowych, zasad liczenia wspomnianego terminu, przypadków, kiedy termin ten ulega zawieszeniu lub przedłużeniu.

Dodanie w art. 193 ust. 6 ma na celu umożliwienie właściwym organom pozyskiwanie danych z centralnych rejestrów rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami oraz zarządców nieruchomości. Zgodnie z proponowanym brzmieniem przepisu ww. organ uzyska dane na podstawie uzasadnionego wniosku w zakresie wskazanym w ww. wniosku.

Zmiana art. 197 ma charakter uzupełniający i ma na celu umożliwienie w ramach praktyk zawodowych, postępowań kwalifikacyjnych oraz doskonalenia zawodowego korzystania z dokumentów w formie elektronicznej.

Treść art. 48 ustawy rozstrzyga o mocy obowiązującej aktów wykonawczych wydanych na podstawie art. 175 ust. 5, art. 181 ust. 4, art. 186 ust. 4 i art. 197 pkt 1 – 6 ustawy o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z proponowaną treścią art. 48, rozporządzenia wydane na podstawie ww. upoważnień ustawowych zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych – nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 32 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2003 r. Nr 106, poz. 1002, z późn. zm.).

Po art. 3 dodano art. 3a, który wyłącza stosowanie instytucji dorozumianej zgody w przypadku procedury uzyskiwania zezwolenia na hodowlę lub utrzymywanie psa rasy uznawanej za agresywną, uzyskiwania zezwolenia na nową technologię chowu zwierząt, jak również obowiązku uzyskiwania dokumentów urzędowych przez podmioty

zamierzające prowadzić lub prowadzące działalność w zakresie transportu zwierząt. Art. 3a wyłącza również stosowanie innych przepisów proceduralnych wprowadzanych do regulacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w związku z wdrożeniem dyrektywy o usługach.

Art. 10 wprowadza obowiązek uzyskania zezwolenia na hodowlę lub utrzymywanie psa rasy uznawanej za agresywną, wydawanego przez właściwy organ gminy. Celem wprowadzenia wymienionej regulacji jest zapewnienie bezpieczeństwa ludzi i zwierząt. Wykaz ras psów uznanych za agresywne został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 28 kwietnia 2003 r. w sprawie wykazu ras psów uznawanych za agresywne (Dz. U. Nr 77, poz. 687). Psy należące do ras agresywnych, w szczególności hodowane w niewłaściwy sposób, mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi oraz zwierząt. Z tego powodu, wyłączenie zastosowania instytucji dorozumianej zgody w sprawach wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 10 ustawy o ochronie zdrowia zwierząt, jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym.

Przepis art. 13 ustawy o ochronie zwierząt wprowadza obowiązek uzyskania zezwolenia marszałka województwa przez podmiot, który zamierza wprowadzić dotychczas niestosowaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej technologię chowu zwierząt. Wymaganie powyższe ma na celu ochronę zwierząt utrzymywanych przez człowieka przed niehumanitarnym traktowaniem. Wydanie takiego zezwolenia wywołuje skutki prawne nie tylko dla podmiotu, który ubiegał się o jego wydanie, lecz również dla innych podmiotów, które mogą powoływać się na fakt, że określona technologia chowu zwierząt była już stosowana na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Biorąc pod uwagę przedmiot wymienionych zezwoleń oraz zakres podmiotów, dla których wywołują one skutki prawne, rozstrzygnięcia te powinny spełniać wysokie standardy, tak aby ich treść nie budziła wątpliwości. Zastosowanie do ich wydawania instytucji dorozumianej zgody powinno zatem zostać wykluczone, w celu ochrony nadrzędnego interesu publicznego.

Przepis art. 24a ustawy o ochronie zwierząt dotyczy obowiązku uzyskiwania określonych dokumentów urzędowych, wydawanych przez powiatowego lekarza weterynarii (to jest zezwoleń dla przewoźników, licencji kierowców i osób obsługujących pojazdy drogowe oraz świadectw zatwierdzenia środków transportu), przez podmioty zamierzające prowadzić lub prowadzące działalność w zakresie transportu zwierząt oraz inne osoby biorące udział w transporcie zwierząt. Powyższe wymagania mają na celu zapewnienie właściwych warunków w zakresie dobrostanu transportowanych zwierząt, w tym ochronę takich zwierząt przed niehumanitarnym traktowaniem.

Nadzór nad dobrostanem zwierząt podczas transportu sprawuje, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Inspekcja Weterynaryjna. Zasady sprawowania tego nadzoru zostały ujednoczone na szczeblu Wspólnoty w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i związanych z tym działań oraz zmieniającego dyrektywy 64/432/EWG i 93/119/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1255/97 (Dz. Urz. UE z 5.1.2005 L 3, str. 1 oraz z 15.3.2008 L 73, str. 35). Nadzór nad transportem zwierząt opiera się w dużym stopniu na zasadzie uprzedniej kontroli spełniania przez przewoźników lub inne osoby odpowiednich wymagań. W wymienionym akcie prawnym nałożono szereg obowiązków na przewoźników oraz osoby uczestniczące w transporcie zwierząt (np. kierowcy, osoby obsługujące pojazdy drogowe, personel punktów gromadzenia zwierząt), w tym obowiązek uzyskiwania dokumentów, o których mowa w art. 24a pkt 2 lit. a, b i c ustawy o ochronie zwierząt. W celu ułatwienia wykonywania kontroli transportu zwierząt, w art. 6 ust. 1 i 5 wymienionego rozporządzenia przewidziano w szczególności, że dokumenty, o których mowa w art. 24a pkt 2 lit. a i b ustawy o ochronie zwierząt (kopie zezwoleń dla przewoźników oraz licencje kierowców i osób obsługujących pojazdy drogowe), powinny być w posiadaniu osób przewożących zwierzęta podczas transportu zwierząt oraz okazywane na żądanie organu przeprowadzającego kontrolę. Również świadectwo zatwierdzenia środka transportu powinno być udostępniane na żądanie właściwych władz kraju, do którego przewożone są zwierzęta (art. 6 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005).

Zastosowanie instytucji dorozumianej zgody w sprawach, o których mowa w art. 24a ustawy o ochronie zwierząt naruszyłoby system nadzoru nad wykonywaniem transportu zwierząt na terytorium Unii Europejskiej, określony w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2005, utrudniłoby sprawowanie tego nadzoru oraz zmniejszyłoby dobrostan zwierząt podczas transportu. W związku z powyższym uznano, że zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zwierząt podczas transportu stanowi nadrzędny interes publiczny, w rozumieniu art. 13 ust. 4 zd. 2 dyrektywy o usługach, który uzasadnia wyłączenie instytucji dorozumianej zgody w postępowaniach w sprawie wydawania dokumentów, o których mowa w art. 24a ustawy o ochronie zwierząt.

Art. 33 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.).

W art. 17 po ust. 1 dodaje się ust. 1a, który wprowadza wymóg dołączania do wniosku o udzielenie koncesji na działalność gospodarczą w zakresie ochrony osób i mienia dokumentów w formie oryginałów, poświadczonej kopii lub poświadczzonego tłumaczenia. Jest to uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, gdyż brak dokumentów w formie

wskazanej w przepisie może stanowić zagrożenie porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego. Wykonywanie usług ochrony osób i mienia związane jest z dodatkowymi uprawnieniami dla przedsiębiorców i ich pracowników, związanymi ze stosowaniem środków przymusu bezpośredniego, broni i amunicji, w tym broni na okaziciela (świadcstwo broni). Koncesjonowane usługi ochrony realizowane w formie zabezpieczenia technicznego dotyczą wyłącznie obszarów, obiektów i urządzeń przeznaczonych do obowiązkowej ochrony z uwagi na ich znaczenie dla obronności, interesu gospodarczego państwa, bezpieczeństwa publicznego i innych ważnych interesów państwa. Obie formy realizacji usług, tj. bezpośrednia ochrona fizyczna oraz zabezpieczenie techniczne są ze sobą powiązane i stanowią zabezpieczenie porządku, bezpieczeństwa i zdrowia publicznego.

Art. 34 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym (Dz. U. Nr 122, poz. 1321, z późn. zm.).

W art. 9 po ust. 1 dodano ust. 1a, który wprowadza obowiązek uzyskiwania przez usługodawcę czasowo świadczącego usługi na terytorium RP uprawnień w zakresie naprawiania lub modernizowania urządzeń technicznych oraz materiałów i elementów stosowanych do ich modernizowania lub naprawy.

System uzyskiwania uprawnień do naprawiania lub modernizowania urządzeń technicznych materiałów i elementów stosowanych do ich modernizowania lub naprawy ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa funkcjonowania urządzeń technicznych jako części obszaru bezpieczeństwa publicznego. Dlatego też, tego typu działalność powinna być wykonywana przez podmioty posiadające odpowiednie kompetencje i potwierdzone przez niezależny organ dozoru technicznego upoważniony przez organy administracji państwowej. Brak dozoru nad uzyskiwanymi uprawnieniami może doprowadzić do sytuacji, gdy działalność związaną z naprawianiem i modernizowaniem urządzeń będą podejmować osoby bez odpowiedniej wiedzy, umiejętności niestosujące uznanych technologii i odpowiedniego sprzętu. Tym samym, zmiana w ustawie o dozorcze technicznym jest uzasadniona nadrzędnym interesem publicznym.

Art. 35 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. Nr 49, poz. 509, z późn. zm.).

Zmiana w art. 5 stwarza możliwość tworzenia spółek multidyscyplinarnych z udziałem przedstawicieli innych zawodów prawniczych niż rzecznik patentowy.

Przedmiotowe zmiany wymagają również dostosowania przepisów w zakresie obowiązkowych ubezpieczeń od odpowiedzialności cywilnej w przypadku utworzenia spółki multidyscyplinarnej (art. 16).

Art. 36 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858, z 2007 r. Nr 147, poz. 1033 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97).

W art. 18b dodano ust. 3, który wyłącza instytucję dorozumianej zgody z procedury uzyskiwania zezwolenia na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę lub zbiorowego odprowadzania ścieków. Jest to uzasadnione ze względu na ochronę środowiska naturalnego i zdrowia publicznego. W art. 18b również dodano ust. 4, który ustanawia obowiązek prowadzenia przez wójta (burmistrza, prezydenta miasta) elektronicznej ewidencji udzielonych zezwoleń.

Art. 37 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 67, poz. 679, z późn. zm).

Zmiana polega na wprowadzeniu w art. 12 po ust. 2 nowego ust. 2a który zawiera wymóg dołączania do wniosku o udzielenie pozwolenia na broń dokumentów w formie oryginałów, poświadczonej kopii lub poświadczonego tłumaczenia. Działalność gospodarcza obejmująca materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologie o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest nierozzerwalnie powiązana z porządkiem i bezpieczeństwem publicznym stąd konieczność wprowadzenia do ustawy art. 12 ust. 2a stwarzającego dodatkowe zabezpieczenie dla bezpieczeństwa państwa.

Ponadto umowy międzynarodowe, a także dyrektywy UE nakazują objęcie tych rodzajów działalności ścisłą kontrolą państwa, na terenie którego są wykonywane.

Art. 38 wprowadza zmiany w ustawie z dnia z dnia 6 lipca 2001 r. o usługach detektywistycznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 12, poz. 110, z późn. zm.).

1) Po art. 3 zostaje dodany art. 3a, który wprowadza obowiązek złożenia ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych zgłoszenia zamiaru rozpoczęcia czasowego świadczenia usług detektywistycznych na terytorium RP, jak również obowiązek

zawiadomienia o zakończeniu świadczenia usług detektywistycznych przez usługodawcę świadczącego tymczasowo usługi detektywistyczne na terytorium RP.

Przedsiębiorcy wykonujący usługi detektywistyczne współuczestniczą w realizacji funkcji państwa, jaką jest zbieranie informacji w sprawie, w której toczy się postępowanie karne, postępowanie w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe albo inne, jeżeli w toku postępowania można zastosować przepisy prawa karnego. Przedsiębiorcy ci uczestniczą także w poszukiwaniu osób zaginionych, w tym dzieci, poszukiwaniu mienia – tym samym działają na styku działalności zastrzeżonej wyłącznie dla organów państwowych. Ich działalność w wielu przypadkach pozostaje w związku ze zdrowiem lub życiem osoby, np. poszukiwanej. Tym samym wykonywanie działalności detektywistycznej może stanowić naruszenie porządku publicznego oraz zdrowia. Należy przy tym wskazać, że wprawdzie w Rzeczypospolitej Polskiej wykonywanie czynności detektywistycznych nie uprawnia do posiadania broni, to takie uprawnienia mogą posiadać detektywi z innych krajów wskazanych w art. 5 ust. 1 projektowanej ustawy.

2) Ponadto wprowadza się art. 16a określający wymogi jakie powinno zawierać zgłoszenie o zamiarze wykonywania usług detektywistycznych na terytorium RP przez usługodawcę z innego państwa członkowskiego.

Art. 39 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. z 2006 r. Nr 100, poz. 969, z późn. zm.).

1) Projektowany przepis art. 160 ust. 1a wyłącza zastosowanie ustawy o świadczeniu usług na terytorium RP w dziedzinie transportu lotniczego. Zgodnie z opinią Komisji Europejskiej wyłączenie to nie powinno być interpretowane zbyt szeroko i nie może obejmować krajowych przepisów prawnych dotyczących usług, które same w sobie nie stanowią usług transportowych sensu stricto, a do takich usług należy zaliczyć usługi w zakresie szkolenia lotniczego oraz działalności polegającej na świadczeniu usług lotniczych innych niż przewóz lotniczy. W tym ostatnim przypadku chodzi o działalność, która mieści się w treści przepisu art. 160 ust. 3 pkt 1 ustawy – Prawo lotnicze, dotyczącego certyfikacji wykonywania działalności gospodarczej przy użyciu statków powietrznych. Jego zakres przedmiotowy obejmuje zarówno usługi w ramach komercyjnego przewozu lotniczego (wyłączonego z dyrektywy ze względu na harmonizację tego obszaru), jak i świadczenie usług lotniczych innych niż przewóz lotniczy, przez które rozumie się następujące rodzaje usług określanych jako prace lotnicze: wykonywanie prac

agrolotniczych – m.in. opryski pól, zrzucanie szczepionek, wykonywanie zdjęć lotniczych (fotogrametria), gaszenie pożarów itp.

Należy podkreślić, że proces certyfikacji ośrodków szkolenia lotniczego oraz usług lotniczych innych niż przewóz lotniczy został częściowo zharmonizowany rozporządzeniem (WE) nr 216/2008 w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Lotniczego oraz uchylającym dyrektywę Rady 91/670/EWG, rozporządzenie (WE) nr 1592/2002 i dyrektywę 2004/36/WE (Dz. Urz. UE L 79 z 19.3.2008). Rozporządzenie to w swojej zasadniczej części weszło w życie w marcu 2008 r., natomiast przepisy dotyczące certyfikacji ośrodków szkolenia lotniczego przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego (art. 7) oraz certyfikacji działalności gospodarczej (zarobkowej) przy użyciu statków powietrznych, w tym certyfikowania prac lotniczych (art. 8 ust. 2), mają być stosowane najpóźniej do dnia 8 kwietnia 2012 r. (art. 70), zgodnie z datami ustalonymi w przepisach wykonawczych do rozporządzenia (WE) nr 216/2008. Wynika z tego, że w ciągu najbliższych 3 lat certyfikacja ośrodków szkolenia oraz prac lotniczych będzie musiała być wyłączona z zakresu dyrektywy usługowej, a co za tym idzie ustawy o świadczeniu usług. Wobec braku konkretnej daty, od której będą stosowane przepisy dotyczące certyfikacji ośrodków szkolenia lotniczego oraz prac lotniczych, proponuje się na obecnym etapie uwzględnienie obu rodzajów działalności usługowej w zakresie przedmiotowym projektu ustawy.

2) W projektowanym art. 161 ust. 1a w zakresie rozpatrywania przez Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego wniosku o wydanie certyfikatu ośrodka szkolenia lotniczego, jak również certyfikatu na prowadzenie prac lotniczych proponuje się wyłączenie regulacji dotyczącej instytucji dorozumianej zgody oraz zasady, zgodnie z którą koncesje, licencje, zgody, wpisy do rejestru działalności gospodarczej uprawniają do wykonywania działalności przez czas nieokreślony. Wprowadzenie instytucji dorozumianej zgody w przypadku rozpatrywania wniosku o certyfikację ośrodka lub organizacji szkolenia lotniczego oraz wniosku o certyfikat na prowadzenie prac lotniczych uniemożliwi gruntowne i kompleksowe przeprowadzenie procesu certyfikacji podmiotu. Proces ten jest bardzo złożony i składa się z kilku etapów, podczas których bada się nie tylko dokumentację podmiotu ubiegającego się o certyfikat na prowadzenie szkoleń lotniczych, ale również prowadzone są szczegółowe testy praktyczne. Biorąc pod uwagę złożoność procesu poprzedzającego uzyskanie certyfikatu na prowadzenie działalności szkoleniowej z zakresu lotnictwa cywilnego, uzasadnioną przede wszystkim bezpieczeństwem

nie można wykluczyć sytuacji, w której niemożliwym będzie rozpatrzenie wniosku i wydanie certyfikatu „jak najszybciej” z uwagi np. na konieczność powtórzenia niektórych czynności składających się na proces certyfikacji. Wprowadzenie dorozumianej zgody i stwierdzenie, że certyfikat został udzielony w przypadku nieotrzymania odpowiedzi w ustawowym terminie (w tym terminie jednokrotnie przedłużonym) spowoduje, że działalność szkoleniową mogłyby prowadzić ośrodki, które niekoniecznie spełniają wszystkie wymagania określone w przepisach prawa lotniczego, w tym w przepisach prawa międzynarodowego. W przypadku certyfikatu na prowadzenie prac lotniczych sytuacja jest analogiczna.

Art. 40 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 5 lipca 2002 r. o świadczeniu przez prawników zagranicznych pomocy prawnej w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 126, poz. 1069, z późn. zm.).

Zmiany w art. 15 ust. 4 i art. 19 umożliwiają tworzenie spółek multidyscyplinarnych z udziałem przedstawicieli innych zawodów prawniczych.

Art. 41 wprowadza zmiany w ustawie – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1159 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 168, poz. 1323).

Zmiany wprowadzane w art. 6 polegają na dodaniu ust. 6. Rozszerzenie zakresu tego przepisu spowodowane jest wprowadzeniem w ustawie o świadczeniu usług na terytorium RP możliwości czasowego wykonywania usług przez przedsiębiorców bez konieczności uzyskania certyfikatu, koncesji, licencji, zezwoleń, zgody lub wpisu do rejestru, o ile przepisy odrębnych ustaw nakładają taki obowiązek ze względu na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, zdrowie publiczne lub ochronę środowiska naturalnego. Działalność pocztowa jest działalnością regulowaną i niezależnie od sposobu jej świadczenia, czasowego bądź stałego, należy uzyskać wpis do rejestru lub uzyskać zezwolenie.

Dodany ust. 6 nakłada obowiązek na przedsiębiorców z innych państw członkowskich czasowo świadczących usługi pocztowe na terytorium RP uzyskania zezwolenia albo wpisu do rejestru.

Zmiany proponowane w art. 9 ust. 1 mają na celu uporządkowanie aparatury pojęciowej przez zastąpienie określenia „oznaczenie przedsiębiorcy” wyrażeniem „firma przedsiębiorcy” stosownie do art. 43² ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.), który stanowi, że przedsiębiorca działa pod firmą. Ponadto wprowadza się pojęcie „adresu zamieszkania”, które występuje obecnie także

w art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo pocztowe oraz pojęcie „głównego miejsca wykonywania działalności”. Informacje te mają szczególne znaczenie dla skuteczności kontroli operatorów prowadzonych przez UKE.

Uchylono także dotychczasowy pkt 5, jako bezprzedmiotowy w świetle proponowanej zmiany brzmienia art. 11, zgodnie z którym zezwolenia będą wydawane na czas nieoznaczony.

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 11 Prawa pocztowego zezwolenie na prowadzenie, określonej w art. 6 tej ustawy, działalności pocztowej będzie wydawane na czas nieoznaczony. Ponadto w art. 12 ust. 1, w celu ujednoczenia nazewnictwa, zastąpiono określenie „uprawniony przedsiębiorca” wyrażeniem „operator”, dodano także pojęcie „firmy” i doprecyzowano wymagane dane adresowe oraz dodano wymóg wskazania adresu głównego miejsca wykonywania działalności.

Wprowadzana w art. 14 zmiana zawęży katalog przypadków kiedy konsekwencją cofnięcia zezwolenia jest zakaz ponownego jego wydania przed upływem 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu zezwolenia stała się ostateczna. W ten sposób 3-letni zakaz nie będzie dotyczył przedsiębiorcy, który nie rozpoczął działalności w ciągu 6 miesięcy od wydania zezwolenia lub w odniesieniu do którego ogłoszono upadłość lub otwarto likwidację.

Natomiast zmiana w art. 15 ust. 1 umożliwiająca złożenie wniosku w formie elektronicznej ma na celu zapewnienie załatwienia formalności związanych z podejmowaniem działalności gospodarczej także drogą elektroniczną. Zmiany dotyczące rozszerzenia danych adresowych firmy są konsekwencją wcześniej wprowadzonych regulacji w art. 9 i 12.

Proponowana w art. 17 zmiana usuwa niespójności definicyjne (przedsiębiorca uprawniony/operator) oraz usuwa wątpliwości interpretacyjne związane z określeniem „wykonujący działalność”.

Proponowany nowy art. 17a reguluje kwestię wykreślenia z rejestru operatorów pocztowych w sytuacjach innych niż na wniosek operatora lub w przypadku wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności (stosownie do art. 73 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej). Dotyczy to m.in. sytuacji trwałego zaprzestania prowadzenia działalności (np. z powodu zgonu przedsiębiorcy) lub uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu zezwolenia.

Proponowane w art. 20 zmiany są konsekwencją zmian w art. 9.

Art. 42 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 27 sierpnia 2003 r. o weterynaryjnej kontroli granicznej (Dz. U. Nr 165, poz. 1590, z późn. zm.).

Dodaje się art. 30 a, który wyłącza stosowanie instytucji dorozumianej zgody w kwestiach wymagań formalnych dla podejmowania i wykonywania działalności przez podmioty, nad którymi Inspekcja Weterynaryjna sprawuje nadzór, a także władczych środków administracyjnych stosowanych w przypadku niespełniania przez te podmioty wymagań dla prowadzonej działalności. Inspekcja weterynaryjna sprawuje nadzór nad:

- 1) składami celnymi, składami wolnoclowymi i magazynami znajdującymi się w wolnych obszarach celnych zatwierdzonymi do przechowywania przesyłek podlegających weterynaryjnej kontroli granicznej, które nie spełniają wymagań przywozowych oraz
- 2) przedsiębiorcami, którzy bezpośrednio zaopatrują środki transportu morskiego w komunikacji międzynarodowej w produkty do spożycia przez załogę i pasażerów niespełniające wymagań przywozowych. Zastosowanie instytucji dorozumianej zgody w sprawach, o których mowa w ustawie o weterynaryjnej kontroli granicznej, mogłoby wpłynąć negatywnie na poziom ochrony zdrowia publicznego w Rzeczypospolitej Polskiej, zagrażając w szczególności zdrowiu konsumentów.

Art. 43 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.).

Przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin reglamentują możliwość prowadzenia następującej działalności, objętej postanowieniami dyrektywy o usługach:

- 1) prowadzenia szkoleń w zakresie integrowanej produkcji,
- 2) wytwarzania, magazynowania, pakowania, sortowania lub wprowadzania, lub przemieszczania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych lub przedmiotów, które są szczególnie podatne na porażenie przez organizmy kwarantannowe,
- 3) prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin,
- 4) opracowywania ocen i raportów dotyczących środków ochrony roślin,
- 5) konfekcjonowania lub obrotu środkami ochrony roślin,
- 6) prowadzenia szkoleń w zakresie stosowania lub konfekcjonowania i obrotu środkami ochrony roślin,
- 7) prowadzenia badań sprawności technicznej opryskiwaczy.

Szczegółowa analiza zasad reglamentacji prowadzenia wymienionych wyżej form działalności wykazała niezgodności z postanowieniami wymienionej wyżej dyrektywy.

W związku z powyższym proponuje się wprowadzić następujące zmiany w dotychczasowych przepisach ustawy o ochronie roślin:

- 1) prowadzenie szkoleń w zakresie integrowanej produkcji (art. 5 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu)

Integrowana produkcja jest dobrowolnym systemem jakości żywności. Rolnicy ubiegający się o certyfikat poświadczający stosowanie integrowanej produkcji są zobowiązani do prowadzenia uprawy roślin zgodnie z metodykami zatwierdzonymi przez Głównego Inspektora Ochrony Roślin i Nasiennictwa, podlegają kontroli Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, a także muszą ukończyć szkolenie w zakresie integrowanej produkcji. Szkolenia takie prowadzone są zgodnie z programami określonymi w przepisach wykonawczych do ustawy o ochronie roślin. Mając na względzie ujednolicenie w skali kraju działań związanych z integrowaną produkcją, a także zapewnienie odpowiednio wysokiej wartości plodów rolnych uzyskiwanych w wyniku uprawy prowadzonej w oparciu o zasady integrowanej produkcji, wykonywanie szkoleń w zakresie integrowanej produkcji powinno przebiegać pod nadzorem Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa. W związku z powyższym zasadna jest, ze względu na ochronę interesu konsumenta, reglamentacja prowadzenia takiej działalności.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami art. 5 ust. 7 ustawy o ochronie roślin, jednostki upoważnione do prowadzenia szkoleń w zakresie integrowanej produkcji określa rozporządzenie ministra właściwego do spraw rolnictwa. Jednocześnie przepisy ustawy nie wskazują kryteriów, od których uzależnia się udzielenie upoważnienia. Jest to niezgodne z art. 10 ust. 1 dyrektywy o usługach stanowiącym, że „systemy zezwoleń opierają się na kryteriach, które wykluczają możliwość korzystania przez właściwe organy z przyznanego im uznania w sposób arbitralny”. Ponadto czas trwania procedury legislacyjnej (3 – 4 miesiące), związanej z wpisem nowej jednostki do załącznika do ww. rozporządzenia, określającego wykaz jednostek upoważnionych do prowadzenia szkoleń w zakresie integrowanej produkcji, jest niezgodny z art. 13 ust. 3 dyrektywy o usługach stanowiącym, że „procedury i formalności związane z udzielaniem zezwoleń zapewniają, że wnioski zostaną rozpatrzone możliwie najszybciej, a w każdym razie w rozsądnym terminie”. Przepisy ustawy o ochronie roślin nie precyzują również procedury związanej z udzielaniem zezwolenia, co jest niezgodne z art. 13 dyrektywy o usługach, a w szczególności z ust. 1 tego artykułu, zgodnie z którym „procedury i formalności

związane z udzielaniem zezwoleń są przejrzyste i podawane do wiadomości publicznej z wyprzedzeniem”.

Mając na uwadze fakt, że część jednostek upoważnionych na podstawie przepisów dotychczasowych do prowadzenia szkoleń z zakresu integrowanej produkcji jest upoważniona również do prowadzenia szkoleń z zakresu stosowania lub obrotu i konfekcjonowania środków ochrony roślin, proponuje się utworzenie jednego rejestru działalności regulowanej, obejmującego podmioty prowadzące szkolenia z zakresu integrowanej produkcji, a także stosowania lub obrotu i konfekcjonowania środków ochrony roślin. Prowadzenie rejestru regulować będzie art. 75 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin, w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą.

Proponowane rozwiązanie, mające na celu ograniczenie liczby rejestrów działalności regulowanej, prowadzonych przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, będzie korzystne dla przedsiębiorców prowadzących działalność polegającą na prowadzeniu szkoleń z zakresu ochrony roślin, a także zmniejszy obciążenia dla administracji.

Część opisanych wyżej rozwiązań zawierały przepisy dotychczasowe. Zgodnie z przepisami art. 5 ust. 7 ustawy o ochronie roślin minister właściwy do spraw rolnictwa dysponował upoważnieniem do określenia, w drodze rozporządzenia, kwalifikacji osób prowadzących szkolenia w zakresie integrowanej produkcji, programów takich szkoleń oraz zasad dokumentowania działań związanych z integrowaną produkcją.

Zgodnie z dotychczasowymi przepisami do prowadzenia szkoleń w zakresie integrowanej produkcji upoważnione były m.in. jednostki niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.). Mając na uwadze prawidłowe funkcjonowanie systemu szkoleń wskazane jest, aby jednostki te zachowały swoje uprawnienia. W związku z powyższym proponowane przepisy określają zasady, na jakich jednostki takie będą mogły prowadzić szkolenia po wejściu w życie niniejszej ustawy. Proponuje się, aby prowadzenie szkoleń wymagało od takich jednostek uzyskania wpisu do rejestru prowadzonego przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Warunki uzyskania wpisu do rejestru, prowadzenia szkoleń oraz konsekwencje nieprzestrzegania przepisów ustawy (obejmujące m.in. wykreślenie z rejestru) będą takie same, jak w przypadku prowadzenia szkoleń w zakresie integrowanej produkcji przez przedsiębiorców,

2) wytwarzanie, magazynowanie, pakowanie, sortowanie, wprowadzanie lub przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej roślin, produktów roślinnych

lub przedmiotów, które są szczególnie podatne na porażenie przez organizmy kwarantannowe (art. 13 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu)

Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie roślin, rośliny, produkty roślinne lub przedmioty, które są szczególnie podatne na porażenie przez organizmy kwarantannowe, mogą być wprowadzane lub przemieszczane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli m.in. podmioty prowadzące ich uprawę, wytwarzanie, magazynowanie, pakowanie, sortowanie lub dokonujące ich wprowadzania lub przemieszczania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są wpisane do odpowiedniego rejestru prowadzonego przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Stosownie do art. 13 ust. 1 tej ustawy decyzję w sprawie wpisu do rejestru wydaje wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zainteresowanego podmiotu. Uniemożliwia to uzyskanie wpisu do rejestru przez podmiot nieposiadający miejsca zamieszkania albo siedziby na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, a w konsekwencji powadzenie działalności przez usługodawców transgranicznych.

W związku z powyższym proponuje się, aby w przypadku podmiotów posiadających miejsce zamieszkania albo siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie roślin, dokonywał wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce prowadzenia działalności, wymagającej uzyskania wpisu do tego rejestru,

3) prowadzenie badań skuteczności działania środka ochrony roślin (art. 40 ust. 1 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu)

Zgodnie z art. 40 ust. 1 ustawy o ochronie roślin działalność polegająca na prowadzeniu badań skuteczności działania środków ochrony roślin (element procedury wydawania zezwolenia na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu) może być wykonywana przez jednostki organizacyjne upoważnione, w drodze decyzji administracyjnej, przez Głównego Inspektora Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Kryteria udzielenia upoważnienia – warunki organizacyjno-techniczne, jakie powinna spełniać upoważniana jednostka – określa rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 sierpnia 2004 r. w sprawie badań skuteczności działania środka ochrony roślin (Dz. U. Nr 183, poz. 1890, z późn. zm.).

Wydanie, przez Głównego Inspektora Ochrony Roślin i Nasiennictwa, decyzji administracyjnej upoważniającej do prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin poprzedza kontrola jednostki, przeprowadzana przez Głównego Inspektora

Ochrony Roślin i Nasiennictwa. Przyjęcie takiego rozwiązania jest jednak zgodne z art. 9 ust. 1 lit. c dyrektywy o usługach – ze względu na zagrożenia dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz środowiska naturalnego związane ze środkami ochrony roślin (w badaniach mogą być wykorzystywane środki ochrony roślin niedopuszczone do obrotu przeznaczone do celów naukowo-badawczych lub do badań związanych z ich rejestracją). Kontrola następcza, w przeciwieństwie do kontroli poprzedzającej udzielenie upoważnienia, nie odniosłaby pożądanych rezultatów. Dlatego też biorąc pod uwagę nadrzędny interes publiczny oraz charakter prowadzonych badań i ich wpływ na zdrowie ludzi, zwierząt i środowiska naturalnego, zasadne jest sprawdzenie jednostki organizacyjnej przed wydaniem upoważnienia do badań skuteczności środków ochrony roślin pod kątem spełnienia warunków organizacyjno-technicznych. Działalność jednostki organizacyjnej, która wyżej wymienionych warunków nie spełnia, może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz środowiska.

Zgodnie z art. 40 ust. 3 ustawy o ochronie roślin upoważnienie do prowadzenia badania skuteczności działania środka ochrony roślin wydawane jest na okres 5 lat, co jest niezgodne z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE. Pełne wdrożenie postanowień dyrektywy o usługach wiąże się z koniecznością rezygnacji z czasowego ograniczenia ważności upoważnienia do prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin.

Propozycja rozszerzenia zakresu art. 40 ust. 4 przyznaje Głównemu Inspektorowi dodatkowe uprawnienia w przypadku prowadzenia przez jednostki organizacyjne badań z niedopuszczonym do obrotu środkiem ochrony roślin bez stosownego pozwolenia ministra właściwego do spraw rolnictwa. Prowadzenie takich badań niesie ze sobą zagrożenie dla zdrowia ludzi, zwierząt oraz środowiska. W związku z powyższym właściwe jest, aby organ upoważniający miał możliwość nakazania usunięcia uchybień i ewentualnie cofnięcia upoważnienia do prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin, jeżeli upoważniona jednostka organizacyjna nie usunie stwierdzonych uchybień w oznaczonym terminie.

W celu zagwarantowania właściwego sposobu prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin przez jednostki organizacyjne wydaje się uzasadnione wyznaczenie 3-letniego okresu, po upływie którego jednostka organizacyjna, której cofnięto upoważnienie do prowadzenia badań skuteczności działania środka ochrony roślin, będzie mogła ponownie ubiegać się o uzyskanie upoważnienia,

- 4) opracowywanie ocen i raportów dotyczących środków ochrony roślin (art. 43 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu)

Opracowywanie ocen i raportów, przez upoważnione jednostki, dotyczących środków ochrony roślin jest jednym z elementów procedury wydawania zezwoleń na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu przez ministra właściwego do spraw rolnictwa.

W chwili obecnej na mocy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 7 września 2007 r. w sprawie upoważnienia jednostek organizacyjnych do opracowywania ocen i raportów dotyczących środków ochrony roślin (Dz. U. Nr 189, poz. 1357) tylko 6 podmiotów zostało upoważnionych do urzędowej oceny przedłożonych przez wnioskodawcę wyników badań, informacji i danych dotyczących środków ochrony roślin (w tym właściwości fizycznych i chemicznych środka ochrony roślin i jego substancji aktywnej, wpływu środka ochrony roślin na środowisko przy uwzględnieniu jego losu i zachowania, oddziaływania środka ochrony roślin na organizmy niebędące celem jego zastosowania, oddziaływania środka ochrony roślin na zdrowie człowieka i zwierząt z uwzględnieniem pozostałości tego środka, skuteczności działania środka ochrony roślin, oddziaływania środka ochrony roślin na zwierzęta kręgowce, oddziaływania środka ochrony roślin na rośliny lub produkty roślinne w tym dotyczące dopuszczalnego poziomu fitotoksyczności tego środka). Z uwagi na formę upoważnienia – rozporządzenie ministra właściwego do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz ministrem właściwym do spraw środowiska – procedura wyznaczenia upoważnionych jednostek rozciąga się w czasie i wymaga około 4 – 8 miesięcy. Przyjęcie odmiennej formy upoważniania podmiotów do wykonywania zadań opracowywania ocen i raportów dotyczących dopuszczania środków ochrony roślin do obrotu, w formie decyzji administracyjnej, przede wszystkim przyczyniłoby się do usprawnienia procesu wyznaczania poszczególnych jednostek.

Obecnie obowiązujące przepisy nie określają szczegółowych kryteriów, jakie powinny zostać spełnione przez jednostki organizacyjne ubiegające się o opracowywanie ocen i raportów, o których mowa w art. 43 ust. 1 ustawy o ochronie roślin. Ustawa ta zawiera tylko ogólną klauzulę, iż upoważnienie może być udzielone jednostce organizacyjnej, mając na uwadze potencjał naukowo-badawczy jednostki. W związku z powyższym proponuje się określenie jasnych i przejrzystych kryteriów wskazujących, kiedy określony podmiot może uzyskać stosowne upoważnienie – dodany art. 43a ust. 2.

Obecnie obowiązujące przepisy z uwagi na bardzo ogólne określenie wymagań (odpowiedni potencjał naukowo-badawczy jednostek) wprawdzie nie zamykają drogi do

uzyskania upoważnienia przez jednostkę nieposiadającą siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jednakże biorąc pod uwagę brak jakichkolwiek szczegółowych kryteriów uzyskania stosownego upoważnienia, zainteresowany podmiot nie ma możliwości zgłoszenia swojej „kandydatury”, dlatego też minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, kryteria, jakie powinny być spełnione.

Zgodnie z art. 43 ust. 4 ustawy o ochronie roślin opracowywanie ocen i raportów przez upoważnione jednostki organizacyjne jest dokonywane odpłatnie, jednocześnie jednak ustawa nie zawiera przepisów umożliwiających regulację cen za świadczenie takich usług. Okoliczności te, przy jednoczesnym braku kryteriów udzielenia upoważnienia i niewielkiej liczbie upoważnionych podmiotów, w znacznym stopniu mogą przyczynić się do podniesienia kosztów związanych z dopuszczeniem środków ochrony roślin do obrotu i stanowi jeden z elementów kształtujących cenę środków ochrony roślin w obrocie.

Obecnie obowiązujące przepisy nie regulują również zasad przeprowadzania kontroli upoważnionych jednostek. Wydaje się, iż z uwagi na zapewnienie bezpieczeństwa dla zdrowia człowieka, zwierząt i dla środowiska, powinny zostać określone kryteria umożliwiające cofnięcie upoważnienia w szczególności, gdy opracowywane oceny i raporty, nie będą umożliwiały potwierdzenia warunków wydania zezwolenia na dopuszczenie środka ochrony roślin do obrotu, o których mowa w art. 38 ust. 1 ustawy o ochronie roślin oraz nie będą sporządzane zgodnie ze szczegółowymi zasadami sporządzania oceny wyników badań, informacji i danych dotyczących środka ochrony roślin i substancji aktywnej określonych w załączniku nr 3 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie zakresu badań, informacji i danych dotyczących środka ochrony roślin i substancji aktywnej oraz zasad sporządzania ich oceny (Dz. U. Nr 100, poz. 839 oraz z 2006 r. Nr 133, poz. 937), a także w międzynarodowych standardach Europejsko-Śródziemnomorskiej Organizacji Ochrony Roślin (EPPO) i wytycznych Dyrekcji Generalnej ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów (SANCO). Dlatego też określono kryteria kontroli podmiotów opracowujących oceny i raporty oraz uprawnienie ministra właściwego do spraw rolnictwa w tym zakresie – art. 43a ust. 8 – 9,

5) konfekcjonowanie lub obrót środkami ochrony roślin (art. 64 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu)

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o ochronie roślin działalność gospodarcza w zakresie konfekcjonowania lub obrotu środkami ochrony roślin jest działalnością regulowaną

w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej i wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie konfekcjonowania lub obrotu środkami ochrony roślin. Rozwiązanie takie stanowi implementację art. 17 dyrektywy Rady z dnia 15 lipca 1991 r. 91/414/EWG dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz. Urz. WE L 230 z 19.08.1991, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 332, z późn. zm.). Organem prowadzącym rejestr podmiotów wykonujących działalność w zakresie konfekcjonowania lub obrotu środkami ochrony roślin jest wojewódzki inspektor ochrony roślin i nasiennictwa, właściwy ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania przedsiębiorcy. Przepis ten w sposób pośredni uniemożliwia więc uzyskanie wpisu do rejestru przez przedsiębiorcę posiadającego siedzibę i miejsce zamieszkania poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co jest niezgodne z art. 16 ust. 2 dyrektywy o usługach. W związku z powyższym proponuje się, aby w przypadku takich podmiotów właściwość wojewódzkiego inspektora była określana na podstawie miejsca prowadzenia działalności.

Ponadto proponuje się zmianę brzmienia art. 64 ust. 4 pkt 3 ustawy o ochronie roślin, polegającą na zniesieniu obowiązku posiadania przez podmioty prowadzące działalność w zakresie konfekcjonowania lub obrotu środkami ochrony roślin zaświadczeń wydanych przez odpowiednie organy, poświadczających spełnienie wymagań określonych w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych oraz o ochronie środowiska. Pozostawiony zostanie natomiast obowiązek spełniania wymagań w powyższym zakresie. Proponowana zmiana ma na celu ograniczenie formalnych wymogów, związanych z rozpoczęciem przez podmiot prowadzenia działalności gospodarczej,

6) prowadzenie szkoleń w zakresie stosowania lub obrotu i konfekcjonowania środków ochrony roślin (art. 75 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu)

Stosownie do art. 75 ust. 1 ustawy o ochronie roślin szkolenia w zakresie stosowania lub obrotu i konfekcjonowania środków ochrony roślin mogą być prowadzone przez jednostki organizacyjne upoważnione przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na siedzibę tych jednostek.

Za reglamentacją działalności związanej z prowadzeniem wymienionych wyżej szkoleń przemawia ważny interes publiczny, a w szczególności ochrona zdrowia konsumentów oraz ochrona środowiska naturalnego. Tylko prawidłowe stosowanie środków ochrony roślin gwarantuje, że wyprodukowane z ich wykorzystaniem płody rolne będą bezpieczne dla

konsumenta, a także, że wykonywane zabiegi ochrony roślin nie stworzą zagrożenia dla środowiska. Wykonywanie zabiegów ochrony roślin wymaga więc specjalistycznej wiedzy, którą rolnicy mogą uzyskać w trakcie stosownych szkoleń. Aby odnieść zamierzony efekt, szkolenia takie powinny być prowadzone przez osoby posiadające odpowiednie kompetencje oraz według starannie przygotowanych programów. W związku z powyższym, konieczny jest nadzór administracji państwowej nad prowadzeniem takich szkoleń. Należy także podkreślić, że art. 5 ust. 1 – 2 dyrektywy 2009/128/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania na rzecz zrównoważonego stosowania pestycydów (Dz. Urz. UE L 309 z 24.11.2009, str. 71) przewiduje, że państwa członkowskie ustanowią systemy szkoleń i certyfikacji dla użytkowników i dystrybutorów środków ochrony roślin, a także dla osób zajmujących się doradztwem w tym zakresie. Opisany powyżej przepis art. 75 ust. 1 ustawy o ochronie roślin w sposób pośredni uniemożliwia uzyskanie upoważnienia do prowadzenia szkoleń przez podmiot nieposiadający siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co jest niezgodne z art. 16 ust. 2 dyrektywy o usługach. Ponadto obecne przepisy uzależniają udzielenie upoważnienia od wyników przeprowadzonej kontroli wnioskującego podmiotu, co jest niezgodne z art. 9 ust. 1 lit. c tej dyrektywy.

W związku z powyższym proponuje się, aby prowadzenie szkoleń w omawianym zakresie było działalnością regulowaną w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Warunkiem rozpoczęcia prowadzenia szkoleń będzie uzyskanie wpisu do rejestru przedsiębiorców wykonujących działalność w zakresie prowadzenia szkoleń w zakresie ochrony roślin. Rejestr będzie również obejmować przedsiębiorców prowadzących szkolenia w zakresie integrowanej produkcji. Projektowane przepisy uzależniają przy tym właściwość wojewódzkich inspektorów ochrony roślin i nasiennictwa przy dokonywaniu wpisu podmiotów nieposiadających siedziby na terytorium RP, od miejsca prowadzenia działalności podlegającej wpisowi. Zmiana przepisów obejmuje także odstąpienie od przeprowadzania kontroli uprzedniej podmiotów wpisywanych do rejestru, na rzecz kontroli następczej.

Ponadto w projektowanej ustawie proponuje się:

- określić informacje, jakie powinny być zawarte we wniosku o wpis do rejestru podmiotów prowadzących szkolenia w zakresie ochrony roślin, a także informacje, jakie powinien zawierać taki rejestr,
- wskazać obowiązki podmiotów prowadzących szkolenia w zakresie ochrony roślin, obejmujące m.in. informowanie wojewódzkiego inspektora ochrony roślin

i nasiennictwa o planowanych terminach takich szkoleń (rozwiązanie takie ma na celu ułatwienie sprawowania nadzoru nad szkoleniami).

Zgodnie z dotychczasowymi przepisami do prowadzenia szkoleń w zakresie stosowania lub obrotu i konfekcjonowania środków ochrony roślin upoważnione były m.in. jednostki organizacyjne niebędące przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Mając na uwadze prawidłowe funkcjonowanie systemu szkoleń wskazane jest, aby jednostki te zachowały swoje uprawnienia. W związku z powyższym proponowane przepisy określają zasady, na jakich jednostki takie będą mogły prowadzić szkolenia po wejściu w życie niniejszej ustawy. Proponuje się, aby prowadzenie szkoleń wymagało od takich jednostek uzyskania wpisu do rejestru prowadzonego przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Warunki uzyskania wpisu do rejestru, prowadzenia szkoleń oraz konsekwencje nieprzestrzegania przepisów ustawy (obejmujące m.in. wykreślenie z rejestru) będą takie same, jak w przypadku prowadzenia szkoleń w zakresie stosowania lub obrotu i konfekcjonowania środków ochrony roślin przez przedsiębiorców.

Ponadto proponuje się wprowadzenie zmiany art. 66 ust. 1 i art. 74 ustawy o ochronie roślin, zapewniających uznawanie zaświadczeń o ukończeniu szkolenia w zakresie stosowania środków ochrony roślin, uzyskanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronach umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo państwach, które zawarły ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi umowy regulujące swobodę przedsiębiorczości,

7) prowadzenie badań sprawności technicznej opryskiwaczy (art. 76 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu)

Stosownie do art. 76 ust. 2 ustawy o ochronie roślin w dotychczasowym brzmieniu opryskiwacze ciągnikowe i samobieżne, polowe lub sadownicze mogą być wprowadzane do obrotu, jeżeli ich sprawność techniczna została potwierdzona badaniami przeprowadzonymi przez jednostki organizacyjne upoważnione przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu obowiązek badań dotyczy również opryskiwaczy będących w eksploatacji.

Za reglamentacją działalności związanej z przeprowadzaniem badań sprawności technicznej opryskiwaczy przemawia nadrzędny interes publiczny, a w szczególności

ochrona zdrowia konsumentów oraz ochrona środowiska naturalnego – tylko opryskiwacze sprawne technicznie gwarantują bezpieczne stosowanie środków ochrony roślin. Jednostki prowadzące badania sprawności technicznej takich maszyn muszą dysponować odpowiednim sprzętem diagnostycznym oraz wykonywać badania w oparciu o szczegółowe metodyki. W związku z powyższym, konieczny jest nadzór administracji państwowej nad działalnością w tym zakresie. Należy mieć także na uwadze, że art. 8 ust. 1 dyrektywy 2009/128/WE przewiduje, że państwa członkowskie powinny wprowadzić na swoim terytorium system okresowych badań opryskiwaczy oraz ich certyfikacji. Jednocześnie, zgodnie z art. 8 ust. 6 dyrektywy, państwa członkowskie powinny wskazać jednostki odpowiedzialne za przeprowadzanie takich kontroli. Przepisy krajowe są więc zgodne z postanowieniami dyrektywy 2009/128/WE. Obecne przepisy uzależniają udzielenie upoważnienia do prowadzenia badań sprawności technicznej opryskiwaczy od wyników kontroli spełnienia przez daną jednostkę wymagań określonych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie przeprowadzania badań opryskiwaczy (Dz. U. Nr 137, poz. 1544), w zakresie warunków lokalowych, wyposażenia technicznego oraz kwalifikacji diagnostów. Powyższe rozwiązanie ma na celu zapewnienie wiarygodności, powtarzalności i porównywalności wyników uzyskiwanych przez poszczególne upoważnione jednostki. Mając na uwadze zagrożenia dla zdrowia i życia ludzi oraz dla środowiska naturalnego, związane ze stosowaniem środków ochrony roślin, kontrola spełnienia przez jednostkę powyższych wymagań powinna zostać przeprowadzona przed wydaniem upoważnienia. Rozwiązanie takie nie stoi w sprzeczności z art. 9 ust. 1 lit. c dyrektywy o usługach.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami decyzję o udzieleniu upoważnienia do prowadzenia badań sprawności technicznej opryskiwaczy wydaje wojewódzki inspektor ochrony roślin i nasiennictwa, właściwy ze względu na siedzibę jednostki. Przepis ten w sposób pośredni uniemożliwia uzyskanie stosownego zezwolenia przez jednostkę nieposiadającą siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, co jest niezgodne z art. 16 ust. 2 dyrektywy o usługach.

W związku z powyższym w projektowanej ustawie proponuje się uznawanie wyników badań przeprowadzonych przez jednostki organizacyjne upoważnione do przeprowadzania badań opryskiwaczy i potwierdzania ich sprawności technicznej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo państwie, które zawarło ze Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi umowę

regulującą swobodę przedsiębiorczości, na podstawie przepisów obowiązujących w tym państwie. Rozwiązanie takie umożliwi wykonywanie działalności usługodawcom transgranicznym.

Ponadto, aby zapewnić zgodność przepisów ustawy o ochronie roślin z postanowieniami art. 28 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, proponuje się odstępianie od wymogu poddawania obowiązkowym badaniom sprawności technicznej opryskiwaczy wprowadzanych do obrotu. Obowiązkowym badaniom poddawane będą jedynie opryskiwacze będące w eksploatacji. Proponowane rozwiązanie jest zgodne z przepisami Unii Europejskiej, a mianowicie z postanowieniami dyrektywy 2009/128/WE, wprowadzającej obowiązek badania sprzętu do stosowania środków ochrony roślin będącego w eksploatacji oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/127/WE z dnia 21 października 2009 r. zmieniającej dyrektywę 2006/42/WE w odniesieniu do maszyn do stosowania pestycydów (Dz. Urz. UE L 310 z 25.11.2009, str. 29). Stosownie do postanowień dyrektywy 2009/128/WE, pierwsze badanie sprawności technicznej opryskiwacza powinno zostać przeprowadzone nie później niż 5 lat od daty jego zakupu. Mając na uwadze, że zgodnie z dotychczasowymi przepisami ustawy o ochronie roślin, badania sprawności technicznej opryskiwaczy powinny być wykonywane w odstępach czasu nie dłuższych niż 3 lata, proponuje się, aby pierwsze badanie sprawności technicznej opryskiwacza było wykonywane nie później niż 3 lata od dnia jego zakupu.

Art. 44 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 121, poz. 842, z późn. zm.).

W art. 24 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej uregulowano tryb zatwierdzania laboratoriów do wykonywania urzędowych badań laboratoryjnych. Urzędowe laboratoria weterynaryjne, w tym laboratoria zatwierdzone zgodnie z art. 24 ww. ustawy, zajmują się diagnostyką weterynaryjną oraz biorą czynny udział w zapewnieniu odpowiedniego poziomu ochrony zdrowia publicznego oraz ochrony zdrowia zwierząt, monitorując skażenia żywności pochodzenia zwierzęcego (m.in. substancjami toksycznymi, lekami, antybiotykami, hormonami i metalami ciężkimi), zanieczyszczenia żywności drobnoustrojami chorobotwórczymi, bakteriami, wirusami, pierwotniakami oraz larwami pasożytów, jak również diagnozując choroby zakaźne zwierząt, w tym zoonozy. Wyniki badań przeprowadzanych w urzędowych laboratoriach weterynaryjnych są podstawą do wydawania przez organy Inspekcji Weterynaryjnej decyzji administracyjnych w zakresie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt, żywności pochodzenia zwierzęcego,

materiału biologicznego, środków żywienia zwierząt i ubocznych produktów zwierzęcych. Wyniki badań laboratoryjnych są też niezbędne do wystawiania urzędowych świadectw zdrowia dla towarów wysyłanych na eksport oraz przy imporcie zwierząt lub produktów pochodzenia zwierzęcego. Z uwagi na znaczne negatywne skutki dla zdrowia publicznego oraz dla podmiotów prywatnych nadzorowanych przez Inspekcję Weterynaryjną, które mogą wystąpić na skutek wykonywania urzędowych badań laboratoryjnych przez laboratoria, które nie spełnią wymagań do przeprowadzania badań określonego rodzaju, wyłączenie zastosowania instytucji dorozumianej zgody w odniesieniu do zatwierdzania laboratoriów urzędowych jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym (art. 13 ust. 4 zd. 2 dyrektywy o usługach).

Art. 45 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz.U. z 2008 r. Nr 213, poz. 1342).

Po art. 8 dodaje się art. 8a, który wyłącza stosowanie instytucji dorozumianej zgody w kwestiach wymagań formalnych do podejmowania lub wykonywania działalności przez podmioty nadzorowane przez Inspekcję Weterynaryjną na podstawie przepisów ww. ustawy, a także władczych środków administracyjnych stosowanych w przypadku niespełniania przez podmioty wskazane w ustawie wymagań dla prowadzonej działalności. Wyłączenie w art. 8a dotyczy również innych przepisów proceduralnych wprowadzonych do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w celu implementacji dyrektywy o usługach. Wyłączenia te są konieczne ze względu na konieczność utrzymania skutecznego nadzoru weterynaryjnego przez Inspekcję Weterynaryjną.

Skuteczny nadzór weterynaryjny zapobiega powstawaniu trudnych do oszacowania szkód społecznych i gospodarczych, które są często związane z występowaniem zagrożeń dla zdrowia publicznego, w tym z obecnością substancji niedozwolonych, pozostałości chemicznych i biologicznych, pozostałości produktów leczniczych oraz rozprzestrzenianiem się chorób zakaźnych. Dodatkowo działania Inspekcji Weterynaryjnej mają zapewnić ochronę zdrowia publicznego. Inspekcja realizuje to zadanie przede wszystkim w ramach nadzoru nad bezpieczeństwem żywności pochodzenia zwierzęcego oraz przez zapobieganie i zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt, w szczególności tych, które mogą przenosić się na ludzi. Tym samym zmiany zawarte w art. 8a ww. ustawy są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym.

Art. 46 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, z późn. zm.).

1) zmiana w art. 1 ustawy – ma na celu określenie szerszego niż dotychczas zakresu podmiotowego organów wykonujących zadania w zakresie podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej,

2) art. 2a wprowadza przepis o odpowiednim stosowaniu ustawy o świadczeniu usług do działalności gospodarczej o charakterze usługowym, budowlanym, handlowej oraz zawodowej o charakterze usługowym (art. 5 przepisy rozdz. II i III),

3) w art. 5 pkt 6 projektowanej nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadza się definicję właściwego organu w analogicznym brzmieniu jak w projekcie ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Pojęcie właściwego organu zostało wprowadzone w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Są to postanowienia art. 5, 10 oraz 13, a także rozdziału II dyrektywy dotyczącego pojedynczych punktów kontaktowych. Było to konieczne w celu zapewnienia pełnej skuteczności przepisów dyrektywy transponowanych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej.

Definicja stanowi transpozycje art. 4 pkt 9 dyrektywy o usługach, zgodnie z którym „właściwy organ” oznacza każdą instytucję lub organ, które w państwie członkowskim pełnią rolę nadzorczą lub regulacyjną w odniesieniu do działalności usługowej, w tym w szczególności organy administracyjne łącznie z sądami, występujące w charakterze organów administracyjnych, zrzeszenia zawodowe oraz stowarzyszenia lub inne organizacje zawodowe, które w ramach przyznanej im autonomii prawnej wspólnie regulują podejmowanie lub prowadzenie działalności usługowej. Wprowadzenie definicji właściwego organu w szczególności jest konieczne dla zapewnienia, aby system współpracy administracyjnej, o którym mowa w rozdziale VI dyrektywy, oraz system pojedynczych punktów kontaktowych, o których mowa w rozdziale II dyrektywy, obejmował organy wymienione w art. 4 pkt 9 dyrektywy o usługach, pełniące funkcje regulacyjne lub nadzorcze. Należą do nich również zrzeszenia i stowarzyszenia zawodowe oraz sądy, w zakresie w jakim pełnią funkcje administracyjne.

W art. 5 pkt 7 projektowanej nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadza się definicję „nadrzędnego interesu publicznego”, odwołując się do definicji zawartej w ustawie o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 2 ust. 2),

4) nadaje się nowe brzmienie art. 6, który stanowi o zakazie żądania przedstawiania dokumentów w formie oryginałów, poświadczonej kopii i poświadczzonego tłumaczenia.

Ograniczenia w tym zakresie wynikają z przepisów szczegółowych i są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym,

5) w art. 9 wprowadza się zmiany mające na celu określenie szerszego niż dotychczas zakresu podmiotowego organów wykonujących zadania, o których mowa w tym artykule,

6) dodaje się art. 9a i 9b. W art. 9a wprowadza się nakaz uwzględniania dokumentów wydanych przez właściwe organy innych państw członkowskich oraz EOG, natomiast art. 9b wprowadza się obowiązek uznawania przez właściwe organy ubezpieczeń i gwarancji od odpowiedzialności zawodowej wydanych w państwach członkowskich UE i EOG.

W art. 9a i 9b wprowadzona została regulacja, stanowiąca podstawę prawną dla właściwych organów, do dokonania oceny równoważności wymogów i obowiązek uznawania wymogów spełnionych na terytorium innych państw członkowskich oraz uznawania dokumentów potwierdzających spełnienie tychże wymogów,

7) w art. 11 wprowadza się nowe rozwiązania proceduralne:

- instytucję potwierdzenia przyjęcia wniosku w procedurach podejmowania i wykonywania działalności usługowej,
- zasady dotyczące przedłużenia terminu na rozpatrzenie wniosku,
- instytucję dorozumianej zgody,

8) uchyla się art. 13 ust. 1 a – norma niniejszego przepisu, dotycząca zasady swobodnego świadczenia usług, jest realizowana przepisami art. 4 ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

9) wprowadza się zmianę art. 21 przez dodanie do pkt 2 „o ile taki posiada”, co ma na celu ujednoczenie obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 21 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz art. 10 ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

10) wprowadza się rozdział 2a – Punkt kontaktowy

Projekt przewiduje ustanowienie punktu kontaktowego, jako kolejnego ułatwienia dla przedsiębiorców w zakresie dopełniania wszelkich formalności i procedur, związanych z rozpoczynaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej, w tym usługowej. Zgodnie z dyspozycjami dyrektywy szczególny nacisk położony jest na umożliwienie realizacji wspomnianych procedur i formalności w sposób zdalny i elektronicznie.

Intencją ustanowienia punktu kontaktowego jest dodanie jeszcze jednego, wygodniejszego sposobu załatwiania spraw przez przedsiębiorców, nie odbierając nic z innych

dotychczasowych możliwości, zachowując drogę bezpośredniego kontaktu przedsiębiorcy z właściwym organem i postępowania według obowiązujących procedur.

Funkcję punktu pełnić będzie strona internetowa, za pośrednictwem której będą dostępne elektroniczne procedury oraz informacje wymagane przez dyrektywę o usługach.

Projekt nakłada na właściwe organy w sprawie prowadzenia określonej działalności gospodarczej opracowanie niezbędnych wyjaśnień W zakresie przepisów dot. działalności gospodarczej i umożliwienie dostępu do nich przez stronę internetową punktu kontaktowego.

W zakresie formularzy elektronicznych należy podkreślić, iż obowiązek ich opracowywania i zamieszczania w internecie zawarty jest w ustawie o podpisie elektronicznym (art. 58 ust. 2, który wprowadził taki obowiązek z dniem 1 maja 2008 r.). Przewidziane jest również upoważnienie dla Rady Ministrów do określenia szczegółowych warunków współpracy właściwych organów w zakresie niezbędnym do realizacji zadań punktu kontaktowego.

Omówienie poszczególnych przepisów projektu:

– art. 22a wyznacza ministra właściwego do spraw gospodarki, jako organ prowadzący punkt kontaktowy, określa podstawowe zadania punktu kontaktowego, sposób realizacji procedur poprzez punkt kontaktowy oraz sposób jego prowadzenia. Opisuje także sposoby działania punktu kontaktowego, w szczególności w zakresie wykorzystania strony internetowej punktu oraz przekazywania danych za pomocą elektronicznej platformy usług administracji publicznej lub elektronicznych skrzynek podawczych właściwych organów. Punkt kontaktowy nie prowadzi doradztwa w indywidualnych sprawach.

– art. 22b ustanawia zakres informacji, do których dostęp zapewnia punkt kontaktowy oraz nakłada na właściwe organy obowiązek zapewnienia ich kompletności i aktualności.

– art. 22c nakłada na właściwe organy obowiązek umożliwienia, za pośrednictwem punktu kontaktowego, załatwienia wszelkich spraw związanych z rozpoczęciem, wykonywaniem i zakończeniem działalności gospodarczej. Nałożono także na organy właściwe obowiązek przyjmowania wszelkich dokumentów elektronicznych złożonych w punkcie kontaktowym. Punkt kontaktowy ma obowiązek przekazania dokumentu w terminie nie później niż następnego dnia roboczego. Początkiem biegu terminu załatwienia sprawy przez właściwy organ będzie następnym dniem roboczym po dniu wpływu wniosku do punktu kontaktowego.

– art. 22d określa sposób udzielania przez punkt kontaktowy informacji zainteresowanym za pomocą strony internetowej punktu kontaktowego. Przewiduje się ponadto, iż strona ta zawierać będzie wykaz stron internetowych punktów kontaktowych w innych państwach.

Informacje udostępniane za pośrednictwem strony internetowej punktu kontaktowego będą mogły być opracowywane także w innych językach.

– art. 22e nakłada ogólny obowiązek umożliwienia realizacji wszelkich obowiązków związanych z działalnością gospodarczą za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

– art. 22f zawiera upoważnienie dla Rady Ministrów do wydania rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków współpracy właściwych organów w zakresie niezbędnym do realizacji zadań punktu kontaktowego.

Niemniej jednak należy podkreślić, iż punkt kontaktowy jest jedynie pośrednikiem między przedsiębiorcami a organami właściwymi w sprawach poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej. Dlatego też funkcjonowanie punktu i jakość jego „pracy” w głównej mierze zależą będzie od wszystkich kompetentnych organów administracji publicznej i instytucji oraz informacji, które udostępnią one zainteresowanym.

W kompetencjach Ministra Gospodarki pozostają tylko nieliczne procedury, których realizacja będzie możliwa za pośrednictwem punktu kontaktowego. Jedną z nich jest rejestracja działalności gospodarczej przez osobę fizyczną, możliwa w formie elektronicznej od dnia 31 marca 2009 r. (nowelizacja ustawy – Prawo działalności gospodarczej dokonana w ramach tzw. II etapu nowelizacji ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Na przykładzie tej procedury opisany zostanie sposób działania punktu kontaktowego:

Rejestracja dokonywana jest w urzędzie gminy właściwej miejscowo. Tam też powinien trafić wniosek o wpis do ewidencji, będący jednocześnie wnioskiem o wpis do REGON, NIP i zgłoszenie płatnika ZUS/KRUS. Formularz wniosku (w tym elektroniczny) jest określony w rozporządzeniu Rady Ministrów. Przedsiębiorca może wypełnić ten formularz zarówno bezpośrednio na stronie internetowej urzędu właściwej gminy, jak również na stronie punktu kontaktowego. Jeżeli wniosek ten zostanie wypełniony na stronie internetowej punktu, zostanie on automatycznie przekazany do właściwej miejscowo gminy, która będzie zobowiązana go rozpatrzyć zgodnie z właściwymi przepisami. Należy podkreślić, iż docelowo ewidencje gminne zostaną zastąpione przez Centralną Ewidencję i Informację o Działalności Gospodarczej.

Należy także podkreślić, iż przed przekazaniem dokumentu elektronicznego przedsiębiorca znajdzie, za pośrednictwem strony internetowej punktu kontaktowego, szczegółowe informacje o interesującej go dziedzinie działalności gospodarczej (publikowane przez

właściwy organ), takie jak właściwe przepisy prawa, orzeczenia, kontakty do właściwych organów itp. oraz bardziej szczegółowe instrukcje dalszego postępowania,

11) w art. 47 uchyla się ust. 3 w związku ze zmianami wprowadzonymi art. 75a,

12) nadaje się nowe brzmienie art. 67 ust. 2, w celu dostosowania do zasady dorozumianej zgody,

13) w art. 75a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadza się zasadę, zgodnie z którą koncesje, zezwolenia, licencje, zgody, wpisy do rejestru działalności gospodarczej uprawniają do wykonywania działalności gospodarczej na terenie całego kraju i przez czas nieokreślony.

Art. 47 wprowadza zmianę w ustawie z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127, z późn. zm.).

Po art. 8 dodaje się art. 8a, który wyłącza stosowanie instytucji dorozumianej zgody w stosunku do wymagań formalnych do podejmowania lub wykonywania działalności przez podmioty wskazane w ustawie, a także władczych środków administracyjnych stosowanych w przypadku niespełniania przez wymienione podmioty wymagań do prowadzonej działalności. Skuteczny nadzór nad podmiotami prowadzącymi działalność w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego jest konieczny w celu ochrony zdrowia publicznego i ochrony konsumentów. Tym samym wprowadzone w ustawie ograniczenia są uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym.

Art. 48 wprowadza zmianę w ustawie z dnia z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach (Dz. U. Nr 144, poz. 1045, oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97).

Po art. 3 dodaje się art. 3a, który wyłącza stosowanie instytucji dorozumianej zgody w kwestiach wymagań formalnych do podejmowania i wykonywania działalności przez podmioty, nad którymi Inspekcja Weterynaryjna sprawuje nadzór, a także władczych środków administracyjnych stosowanych w przypadku niespełniania przez te podmioty wymagań do prowadzonej działalności. Wyłączenie to jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, gdyż skuteczny nadzór nad wytwarzaniem i obrotem paszami, w tym paszami leczniczymi, jest konieczny w celu zagwarantowania ochrony zdrowia konsumentów i zwierząt.

Rozdział 6

Przepisy dostosowujące, przejściowe i końcowe

Art. 49 – przepis przejściowy stanowi, że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 175 ust. 5, art. 181 ust. 4, art. 186 ust. 4 i art. 197 pkt 1 – 6 ustawy, o której mowa art. 31 zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 175 ust. 5, art. 181 ust. 4, art. 186 ust. 4 i art. 197 pkt 1 – 6 ustawy zmienianej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą – nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 50 – 54 stanowią przepisy przejściowe do wprowadzanych zmian w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.

Art. 50 stanowi, że upoważnienia do badań skuteczności działania środka ochrony roślin, wydane na czas określony do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się upoważnieniami na czas nieokreślony.

Art. 51 stanowi, że jednostki organizacyjne upoważnione do opracowywania ocen i raportów dotyczących środków ochrony roślin, wpisuje się z urzędu do rejestru, o którym mowa w art. 43a ust. 6 projektowanej nowelizacji ustawy o ochronie roślin.

Art. 52 stanowi, że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 5 ust. 7 pkt 2 – 5 i art. 75 ust. 6 ustawy o ochronie roślin, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 5 ust. 7 oraz art. 75 ust. 8 tej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 53 stanowi, że jednostki będące przedsiębiorcami, które przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zostały upoważnione do przeprowadzenia szkoleń w zakresie integrowanej produkcji lub w zakresie obrotu, konfekcjonowania i stosowania środków ochrony roślin, wpisuje się z urzędu do rejestru, o którym mowa w art. 75 ust. 1 ustawy o ochronie roślin. Przepis przejściowy art. 54 jest powtórzeniem normy przepisu art. 53 w odniesieniu do jednostek nie będących przedsiębiorcami.

Art. 55 jest przepisem przejściowym do wprowadzanych zmian w ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych i stanowi, że spółki prowadzące w dniu wejścia w życie ustawy kancelarie patentowe, w terminie 5 lat od wejścia w życie niniejszej ustawy, są zobowiązane dostosować postanowienia swoich umów, składu osobowego

i składu osobowego organów do wymogów określonych w art. 5 projektowanej nowelizacji ustawy o rzecznikach patentowych, tj. tworzenia spółek multidyscyplinarnych.

Art. 56 reguluje sytuację prawną postępowań administracyjnych o udzielenie koncesji, licencji, zgód oraz wpisów do rejestru działalności regulowanej wydanych na czas oznaczony na podstawie obecnie obowiązujących przepisów.

Art. 57 określa termin wejścia w życie ustawy. Krótki termin przewidziany na wejście w życie ustawy o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podyktowany jest koniecznością wdrożenia dyrektywy o usługach w terminie do dnia 28 grudnia 2009 r.

